

DOVOLENKA V PEKLE

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Ladislav</u> <u>Mrena</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Druhé (2023)</u>	<u>Ladislav</u> <u>Mrena</u>

O knihe

Kráčať životom a myslieť si, že nič vás nemôže prekvapiť a zastrašiť je hlúposť maximálneho kalibru. Pretože raz príde moment, keď si pomyslíte niečo o bohu. Kde teraz ten môj boh je, prečo tu nie je, prečo mi nikto nevie pomôcť. Prečo som na všetko sám a prečo sa môj život rúti do pekla. Ak si myslíte niečo podobné, táto poviedka je práve pre vás. Ak nie, tak ju nečítajte, lebo jej popis by vás najskôr urazil.

Dovolenka v pekle je tiež kniha o vzoroch a idoloch, či o rôznych ľuďoch v bláznivých situáciách. Viete, kedy na koho narazíte? A koho by ste mohli stretnúť napríklad v pekle?

„Obráť tvár k slnku a všetky tiene padnú za teba.“

E. Hemingway

DOVOLENKA V PEKLE

Dovolenka v pekle

Sedel som v kaluži vlastnej krvi. Opretý o stenu a s bezvládnym telom. „Kurva! To je určite moja krv!“ Bola prvá myšlienka, ktorá ma napadla. Hneď po nej nasledovala bolesť akú som ešte nikdy v živote nezažil. Celá moja hlava dunela od strašnej a neznesiteľnej bolesti. Ako by som mal hlavu zavretú v gigantických kliešťoch, ktoré sa každou sekundou privierajú. Alebo skôr ako by som mal popraskanú každučkú časť lebečnej kosti a pokope mi ju drží len mäso a koža. Možno by som svoje muky vedel v inej situácii omnoho lepšie opísať, no v tej chvíli ma myseľ neposlúchala. Ruky mi voľne viseli vedľa tela bez štipky života. Nedokázal som s nimi nijako pohnúť, aj keď som sa cez vlnu bolesti predral, ktoré mi vrtali do lebky ďalšie klince bolesti. Vôbec som si necítil telo. Videl som, že sedím, ale to bolo asi tak všetko. „Určite umieram!“, ma vzápätí napadlo. Toto je najskôr prvá etapa po mojej ceste do pekla. Kto vie či aj ostatné sú takto kruté alebo ešte horšie. Keď horšie, radšej chcem zomrieť teraz. Nevedel som si predstaviť nič horšie ako tú bolesť v tej chvíli. Teoreticky som bol mŕtvy. Alebo som si to aspoň myslel. Šanca na záchranu bola nulová. To mi bolo jasné hneď od začiatku. Otázkou zostávalo, ako dlho sa tu budem trápiť a mučiť, kým konečne príde koniec. Nech si ma ten pojebaný rohatý satan vezme k sebe hneď teraz, pretože ja to už viac neznesiem. „Počuješ ma, ty kozí kokot?! Chcem skapať! Pod' si po mňa!“

Kaluž krvi, v ktorej som sedel, sa pomaly zväčšovala. Hneď mi bolo jasné, že mám v hlave najskôr dieru veľkú ako kráter na Mesiaci. Do riti, keby som aspoň rukami vedel hýbať. Hneď by som sa bez myšlienok zabil, aby som sa už takto netrápil. Aj tak som už len smradľavá mŕtvola. Supy už určite krúžia nado mnou. Ani na tie piča vtáky sa nedokážem pozrieť. Veď neviem hýbať ani krkom. Kurva, ale myslieť viem. Načo mi to je? Na kokot konský. Takto sa môžem trápiť aj hodiny, kým vydýchnem. Ty vyjebaná kaluž, keby si sa aspoň chcela rýchlejšie zväčšovať. To by som mal šancu vykrvacať do niekoľkých minút.

A kde to vlastne som? Začal som premýšľať ako mi to bolesť dovoľovala, čiže len veľmi mierne a pomaly. Vôbec som si nič nepamätal, to bolo strašne zaujímavé. Netušil som ako som sa dostal do týchto sračiek. A sračky to boli veru poriadne. Bol som v nich až po krk. No nejako som mal taký pocit, že som si za to mohol sám. Že som zase niečo poriadne skurvil. Nabúral som autom? Prežil som výbuch cisterny? Či rovno celého sveta? Pretože presne tak som sa cítil. Ako posledný mohykán s dierou v hlave. Určite cez ňu previdieť. Som si istý, že keby zasvietilo slnko, tak by môj tieň vyzeral ako sito. S obrovskou dierou v hlave. Možnože aj mozog mám už niekde na podlahe. Možno si na tom skurvcovi aj sedím. Možné bolo v tej chvíli všetko. Ale nejaká časť mozgu porušená musí byť. Pretože inak si potom neviem vysvetliť, že si necítim celé telo. Až na hlavu, ktorá tak príšerne bolí.

Zahľadel som sa na svoje topánky. Či skôr len na jednu. Tá druhá totiž chýbala. Spolu aj s nohou. Bola fuč ako prvá výplata. Od členku som nemal pravú nohu. „Kurva ti toho, že ti nestačí moja hlava. To mi ešte aj nohu musíš vziať? Vráť mi ju, ty sviňa hnusná a ja ťa ňou nakopem do tvojho tlstého pomarančového zadku. Ukáž sa, ty cigáň!“

Neviem, prečo som kričal na niekoho neznámeho, ale musel som. Musel som viniť niekoho za moje utrpenie. Seba som nechcel. Nato som ešte mal čas. Z miesta, kde pred tým bola moja noha, sa valila krv. Nejaká koža a kúsky mäsa tam len tak viseli. Ako turisti, čo šplhajú na vysoké kopce, aby mali krajší výhľad na morské pobrežie. „Vy čuráci! Aj tak sa nikam vyššie nedostanete. Jedine tak nižšie. Naspäť do hotela. Tam si môžete vyjsť na balkón s pivom v ruke a čipsami v hube. Vy darmožráči!“ Už som blúznil. To bolo od bolesti. Vedel som to. Niekde som to čítal, že to sa stáva pri priveľkej bolesti, ktorú telo neznesie. Len si kurva nespomeniem, že kde. Moja deravá myseľ je nanič ako stará pneumatika. Síce to bola aj pred tým. Ešte keď sa mi nedalo prehodiť tenisovou loptičkou cez hlavu. To by ste si zahrali, čo? Vy chuligáni smradľaví. Ja sa tu trápim vo vlastnej krvi a vy pomýšľate na hru dvaja na dvoch. No dobre. Ako chcete. Ale ja budem rozhodca. A buďte si istý, že oči mám ešte dobré. Ved' som dokázal zaostriť na to hovno, čo zostalo po mojej nohe. Do piče, a ja som ju mal tak rád. Prečo som si ju len nevážil? Mal som sa k nej správať lepšie. Potom by snáď neodišla len

tak bez rozlúčky. Dokonca som plánoval v lete aj behávať. Teraz môžem tak jedine postávať pri strome a tváriť sa, že čúram. Ja idiot!

Ešte aj deti ma takto vysmejú, čo prebehnú okolo za loptou. Nech sa pojebú aj so svojimi ruskými rodičmi s priblblým ksichtom. Ja na vozíku behať nebudem. S jednou nohou a dierou v hlave, cez ktorú mi bude presvitať slnko. Nato by ich bolo. Radšej tu hneď skapem ako zažiť niečo také. Radšej sa dohryziem k smrti. Kurva! Ani hrýzť neviem. Ja to môžem ojebať! Tento svet nie je pre mňa. V tomto svete nechcem žiť, keď sa ani dohrýzť nemôžem kedy chcem.

„Satan! Kurva, zdvihni ten červený zadok a pod' si už po mňa.“ Snažil som sa kričať, no v skutočnosti som nevydal ani hlások. Všetko sa odohrávalo len v mojej mysli. Možno preto ma nepočul ten Mongol. Určite bol začítaný do ranných novín, ktoré mu poslíček hodil popod pekelné dvere.

Poobzeral som sa po mieste, kde som sedel. Ale v skutočnosti som toho veľa nevidel. Môj pohľad bol zahmlený nejakou hlúposťou, cez ktorú som nevidel ostro. Bolo to ako pozeráť sa cez zarosené okno. Nemáte šancu zazrieť toho chlapíka v červenej šiltovke, ktorý vám práve kradne auto pred domu. Polícia sa na vás vyserie tiež, keď zahlásite, že ste ho ani nevideli. Môžete si kupovať druhé. Takže tak, nijako, som

videl. To som sa ani obzerať nemusel. Len čo som si ešte aj oči unavil námahou a začali ma štípať tie kurvy. Čo tu niekto na požiadanie rozsýpa soľ do očí? Spytoval som sa seba samého. Lebo ak áno, tak si prosím trojitú dávku a lyžičku k tomu. A nepýtajte sa prečo.

Tak som sa započúval. Nevieam, či to bolo krvou čo mi vytekala z uší, alebo po nejakej ohlušujúcej rane, ktorá ma sem dostala, no bol som totálne hluchý. Nie ako vtedy, keď sa ponoríte hlboko pod vodu s prstami v ušiach a nič nepočujete. To by bola lahoda, keby to bolo ono. Ale toto bola úplná hluchota. Keby som teraz sedel na odpálenej rakete smerujúcej na Mars, ktorá by mi ešte aj horela pod zadkom, nevedel by som to keby mi to niekto nepremietol v spätnom zázname o niečo neskôr. To ticho bolo naozaj tiché. Dokonca som mal strach, že môj hlas nie je mojim hlasom. Že možno sú to bludy. Že si len diera v mojom mozgu namýšľa, že tak nejako znie. Či skôr znel pred nehodou. „Kurva, to som už aká troska!“ Zdochnúť tu neviem. Aspoň nie tak rýchlo, ako by som chcel. Bolesť je taká obrovská, že otupila všetky moje zmysly. Poriadne nevidím, nepočujem vôbec nič. Len tu tak sedím a pomaly krvácam, snád' asi odvádial'. A ten zmrd autobus do pekla nechodí a nechodí.

Neznášam čakania. A toto je najhoršie. Tuná na neónovej tabuli svieti nápis: „Linka 666. Príchod 03:00.“ Netuším, koľko je hodín a kurva ani ma to nezaujíma, ale som si istý, že autobus mešká. Ten

hajzel sa určite niekde vykotil. Teraz vodič najskôr vymieňa prepichnutú pneumatiku s cigarou v zuboch a škerí sa na vyplašených cestujúcich, ktorých už po ceste nabral. Samí starci a starenky. No možno jedno ufnukané cigánske decko, ktoré kradlo u susedov a zastrelili ho. Možno keby ho ten čumák nezobral, už by tu bol. Mohol som tam už sedieť ja, vo vykúrenom priestore a objednávať si ďalšiu šálku kávy od prsatej servírky bez tváre. „Načo ti je tvár, dievča, keď máš také veľké kozy!“ Určite by som povedal. „A keď ju donesieš cicka, sadneš si tuná na moje kolená a pomasírujeme ich trochu.“ Pri tej predstave som sa musel usmiať. Aj keď len v mysli. No autobus nechodil a mne čakanie už poriadne liezlo na nervy. Neónový nápis stále blikal ako správna reklama na americké cigarety s dlhým pôžitkom a krátkym životom. Ten ma znervózňoval ešte viac. „To mi robíš naschvál, ty kurva, čo?“ Vyžívaš sa v tom. Avšak jasné, veď si satan. Čo iné by si mohol robiť? Možno masturbovať. Ale o tom pochybujem, že cez to obrovské pivné brucho si dovidíš na červíčka svojho. Najskôr asi aj pri močení zaujmeš smiešnu polohu, aby si si vôbec uľavil a neočúral pri tom svoje teplošské sandálky. Pravdepodobne si to aj tak musíš robiť stále sám. Ktorá pekelná ženská, či mŕtva či živá, by chcela chlapa so sandálkami. Ešte aj zasratými. Určite sa ti na ne nalepí každé hovno, čo stretneš na ulici. Veď sa nečudujem ani keď tí ľudia serú, kade idú. Kto by sa ti v pekle staral o hovná a sračky. Vyšší trest už asi dostať aj tak nemôžu, keď už sú v pekle.

Vtom neónový nápis zhasol.

„Ha!“ Teraz si sa ukázal v pravom svetle, ty buzerant. Čo ťa svrbí riť? Tak ja ti ju určite škriabať nebudem. Bol som si istý, že ma počul. Buď sa urazil, chudáčik jeden, a radšej odvolal pekelný autobus, aby som ho v pekle nezahanbil medzi svojimi. To by si už nemohol v klúde vytrieť riť na verejnosti bez posmeškov. Alebo sa nasral. A keď sa nasral, tak mi to bude chcieť vrátiť, aby ukázal, aký je on siláčisko. Že on ako malý nepapal krupicovú kašičku ako ostatní. Jemu mamička varila vždy klince! A nie hocijaké. Ale stovky.

Už teraz mám strach. Normálne som si nasral do gatí. Alebo počkaj sekundu. Aáááá nie. Je to krv. „No, ukáž sa, ty frajer s brmbolcom!“ Zmeriame si sily v bedmintone. Kto vyrazí košík vyššie, ten vyhráva. Ale nie, že budeš používať svoje špinavé triky. Ja ti nenaletím nato, že ten okrídlený padlý anjel prelietal práve v tej chvíli nad ihriskom úplnou náhodou. Také veci si môžeš strčiť za slamený klobúk, ty balerína jedna.

Ale neukázal sa. Vôbec ma to neprekvapilo. Pravdupovediac ani som nedúfal, že sa naozaj objaví. Skôr to bola len moja fantázia. Tá teraz pracovala ako pravé švajčiarske hodinky napojené na baterky Duracell. Všetko to bolo podnietené bolesťou, ktorú som pociťoval. Nekonečnou a nekončiacou agóniou bolestí. Aha! Celkom pekne som to vystihol. Že by sa mi diera v hlave zapchala nejakým štuľom od vína?

To asi nie. Ale také kvalitné bourdeau alebo aj obyčajné kláštorné by som neodmietol. Jaj, ako by som sa len ožral, keby som dostal príležitosť. Nikto by ma nedostal z krčmy, kým by som svojimi zvratkami nevymaľoval všetky steny. A nevynímajúc záchod. Ten dupľom. Ešte aj barmanovi by som uštedril čo-to za ucho. Nech sa za tým barom už tak neškerí, keď mu denne nechávam veľké sprepitné. Mal by mi nohy bozkávať, keď prekročím prah s mojím šibalským úsmevom. Vďaka mne má čo žrať ten chudák. Vďaka mne môže denne po nociach pichať tú kurvu Ester, čo ho čakáva, keď zatvára. Myslel si si Johnny, že o tom neviem? Ha! Vie o tom polka skurveného mesta, ty idiot s bokombradami. Už si ich konečne ohol a buď chlap s guľami. I keď pochybujem, že ty vôbec nejaké máš. Aj by som ti tam siahol a overil si to ručne ako v dobe rytierov, ale mám strach, že by si si to zle vysvetlil. Ešte by si si náhodou pomyslel, že stojíme na rovnakej strane pobrežia. Ja ti vymetať ritný ventil nebudem. Ty kakáč smradľavý. Prac sa mi z očí!

Blúznenie naberalo grády. Stalo sa mojím druhým JA. Mojou polovičkou v ťažkej životnej chvíli. Ktovie, ako by vyzeral, keby bol človekom. Či by sa mi podobal ako dvojča? Alebo by bol úplne iný. Šeredný živočích od blata a zeliny čo stále vraví: Glau, glau...!“ Asi by mu nikto nerozumel. Asi len ja. Veď nakoniec, bol by môj. Musel som sa naučiť tú jeho bažinovú reč. Áááá. Kašlem na to. Môžem ho zvysoka očúrať. Od hora až dolu. Nech radšej zostane tam, kde je teraz. Nechcem vidieť ako urazene sa tvári, keď ho posielam do piče!

No sralo ma, že som v týchto sračkách sám. Prečo tu nemohol byť tiež nejaký kokot s podobným osudom? Tiež celý od krvi s odjebanou nohou a naškriepenou mysl'ou. No dobre, som zlomyseľný. Tak nohy by mohol mať obe. Ale tá krv tam byť musí. Nerobím kompromisy. Lebo inak by to bolo maximálne nefér. Mohol by tu pobežovať a smiať sa mi, aký kokot som. To by asi bolelo. To v žiadnom prípade. Inak sa nedohodneme a tú zmluvu vám nepodpíšem, aj keby ste ma vysadili na cirkulárku. Ale zas, keď nad tým tak uvažujem, ako by som sa s ním rozprával, keď moje notorické schopnosti sú v piči ako jarný sneh? No asi nijako. Do smradľavej psej rite! Tak načo by mi bol? Sedeli by sme oproti sebe a hľadeli na seba ako dvaja buzeranti na priteplenej lúke? Ďakujem, neprosím. Radšej si užijem tieto sračky sám. A aj tak tu nie je miesto pre dvoch na tomto tobogane. Len by sme sa brzdili. Takže som ten nápad hodil hneď za hlavu aj s inými sračkami, ktoré boli v tom sáčiku. Mimochodom, asi som tam videl čiesi oko. Nikdy som odtrhnuté ľudské oko cez priesvitnú igelitku nevidel, ale bolo to oko. Som si istý. Videl som oko len cez Tesco igelitku a tmavo-modrú tašku. Ale cez túto nie. A neviem či na mňa aj nežmurklo, ale to si nechcem už pripustiť a radšej to nechávam na svoju fantáziu. Keby naozaj žmurklo, tak by to bol diablov výtvor. A možno jeho vlastné buzerantské oko. Ale nasralo by ma to. Lebo z duše nenávidím, keď na mňa chlap žmurká. Väčšinou je za tým nejaká teplá myšlienka. A nemyslím tým počasie. A teplé myšlienky nemám rád. Tie by mali zostať v ich teplých mozgoch na ružovej šnúrke od Armaniho.

Moja kaluž krvi bola už dosť veľká, ale ako som si všimol, už nejakú dobu sa nezmenila. Že by zo mňa už vytekla všetka krv? Možné to je. Ale potom som už mal voňať fialky zospodu. Prijal by som aj iné lúčne kvety, len nech rastú nad mojím rozkladajúcim sa hnílym telom. Ako to, že som ešte nažive? Do mahagónskej prdele! Alebo som už naozaj mŕtvy a ani o tom neviem. Možno sa to stalo tak rýchlo, že som si to ani nestihol uvedomiť. Juchú! Presne tak. Určite to tak bude. Som už dávno pochovaný a oplakaný mojimi priateľmi. I keď neviem, kto z nich by financoval pohreb. Nie, že by som bol v živote nejaká sviňa či hnusoba, ale keď sa jednalo o peniaze spojené s mojím menom, zrazu mal každý ruky hlboko vo vreckách a sledovali sťahovanie skurvených vtákozmrdiv. Presne vždy v tom okamihu leteli na oblohe. Je to až neuveriteľné. Očarujúca príroda so všetkými svojimi muchami. No ale, keď som mŕtvy, prečo stále cítim bolesť?

Že by to boli večné muky? Kurva jeho, asi áno. Tak potom to tu budem sedieť večne a prežívať bolesť stále dokola. Do piče, že ako som sa sem dostal. Kde som urobil chybu? Čo som skurvil? Ja taký milý chlapík? Stále mi to nejde do hlavy. Veď ako by aj mohlo, keď mi to následne z hlavy vytečie? Zasrané peklo! Raz to tu podpálím.

Ale ja tu nechcem presedieť zvyšok večnosti. I keď dosť veľká časť už ubehla. Veď tu bude skurvená nuda. Stále to isté dokola. To už

dávno nie je „in“. Už každý vie, že so sivou sa kombinuje ružová, tyrkysová alebo oranžová. Bolo to aj v časopise EVA. Viem, lebo som to čítal. „Tak mi dajte aspoň nejaké posrané noviny na čítanie, vy čuráci!“ Nech mi ten čas rýchlejšie beží. Možno by som mu mal prepožičať svoje Duracell baterky. Potom by sa večnosť znížila na tretinu. A bolo by to len strašne dlhýýý čas, kým zo seba vytlačím to smradľavé hovno. Len neviem, do ktorého vaku som si tie baterky dával. Možno mi ich už niekto stihol ukradnúť. Že by sa aj v pekle kradlo? Hm, zaujímavá otázka. Satan by mi na ňu vedel odpovedať, ale ten mäsiar sa nechce ukázať. Takže ich asi aj tak už nemám. Večnosť bude trvať večnosť. Aké čudné. Alebo by ste mi mohli z balkónu zhodiť aspoň balíček cigariet. Kurva! Dal by som si šluka. Teraz by som za neho aj život vymenil. Či už ani to nemôžem? Nevadí. Oni by to netušili. Sú to somári. Veď ja nemám čo stratiť. Najskôr len získať.

Keď si predstavím chuť cigaretky, až mi je do plaču. Taká dlhá Marlborcka, LM – ka, Westky či Sparty. Kurva, dal by som si hociktorú z nich, len aby horela tým svojím typickým plamienkom nádeje a spaľujúcim dymom túžby a agónie smrti. Bol by to skvost. Ako diamant v mojich perách. Aspoň naposledy by som sa cítil skvelo v tomto šerednom pekle bolesti a ticha. „Prečo mi tých päť minút nedožičíš?“ Sviňa jedna. Hneď by som z teba narobil jaternice.

Nemám niekde nejakú poslednú cigaretku schovanú? V niektorom deravom vrecku nohavíc, či za uchom? Hm. Je to márne. Nespomínam si, že by som si ju odkladal. Vlastne si nespomínam, kedy som naposledy fajčil. Bolo to krátko pred touto nehodou? Fakt netuším. Pamäť mi už vytekla na dlažbu. Pravdepodobne si už sedím na spomienkach z detstva. Určite to boli krásne časy.

Vtom som zazrel záblesk svetla. Že by si po mňa konečne prišli anjeli? Ale to určite nie. Skôr by som uveril tomu, že som po nociach kráčať ulicami ako dvojdolárová šľapka Nancy. Nancy, čo to má rada sado-maso. No vsuktku, ten záblesk tam bol. Nevedel som na tú vzdialenosť zaostriť.

Moje priam roztopené oči ako po prehliadke v jadrovej elektrárni pri výbuchu, nevideli už ani hovno. Dokonca už aj tá hmla či zarosené sklíčko sa stalo ešte nejasnejším. Veď prečo nie? Kludne si kopnite do umierajúceho človečika. Pristúpte bližšie, dámy a páni! Len necelých päťdesiat centov vás delí od zážitku ako takého. Hľa! Človek ležiaci vo vlastnej kaluži krvi. Objavený ku koncu milénia ako znak toho, že Nostradamus neklamal. Nostradamus sa nikdy nemýli.

Znova ten istý záblesk svetla. Tentoraz jasnejší a dlhší. Akoby niekto na chvíľu zažal baterku, no potom ju hneď vypol, nech sa mu

nevybijú baterky. „Ty sviňa ožratá! Ešte aj na tom šetriš.“ Ja som ťa dobre videl včera večer. Viem, čo si spravil. Buď si istý, že budeš pykať za to, čo si spôsobil tomu keramickému prasiatku. Ty si ho musel rozmlátiť, čo? Už sa ti klepali ruky, keď si si vytieral zasratú riť. A do výplaty ešte ďaleko. Ožrani sú to všetci!

Svetlo sa znova rozsvietilo, no tentokrát nezhaslo. Stále svietilo. Čo to, kurva, môže byť? Rozmýšľal som. Ja si myslím, že len jediná vec. Sám všemohúci Boh si našiel chvíľku času medzi partičkou golfu a šachu, aby si prišiel po mňa. Po jeho usmrkanú a zatúlanú ovečku. „Otče, už aj idem. Nezostávam tu už ani päť minút. Seriem na celé peklo so všetkými buzerantmi v ňom. Už aj idem. Len čo sa mi podarí postaviť a odlepiť od vlastnej zaschnutej krvi. Kludne mi podržte výťah. Ani unúvať sa nemusíte sem chodiť. Ja vám pôjdem naproti. Aj tak je tu len samý smrad, krv a špina. A to vravím len o mieste, kde sedím. Ešte by ste si zajebali biele sandále alebo aj náhodou biely plášť. To by už ani Perwoll white magic nevypral. Keď vážne pochybujem, že tam hore nejaké práčky sú. Len chvíľu počkajte, ja už som prakticky na ceste za vami. Zatiaľ si kludne zapáľte, keď chcete. Skúste nejako využiť tú chvíľku oddychu pre seba. Jaj, vy nefajčíte? Nato som aj celkom zabudol. Jasné, veď tam hore sa žije v úplnej harmónii. Žiadne zlé veci. Žiaden chlast, cigaretky a drogy. Len zdravá výživa ako pre kojencov. Veľa pohybu a spoločenské hry. „Do piče. To musí byť ale nuda!“ Veď mi to pripadá ako domov dôchodcov. No tak toto nie. Toto vážne nie. Ja viem, že tam nie je žiadna bolesť, ani telesné muky, ale to je moc na

mňa. Ja neprežijem zvyšok života v nudnom debilnom starobinci. A viete čo?

Nejdem. Radšej zostanem tu pri mojej studničke bolesti. A ozaj? Podľa všetkého tam nemáte ani nahé ženské a sex čo? Úúúúúú!! Tak to už vôbec. To ste, dedo, ani nemuseli chodiť. Mrzí ma, že som vás takto vytiahol zo svojho stereotypného dňa, ale naozaj nejdem. Veď som normálny chlap s guľami a stoporeným penisom, dočerta! Ja potrebujem sex.

Asi vy ste na tom už inak. Máte svoje roky, takže sa vám palica už nepostaví. To by bolo iné. Ale ja som ešte mladý a chcem si ešte na sklonku života poriadne zašukať. Zostanem tu a radšej sa dohodnem so satanom na nejakej rozumnej výmene za pekelnú ženskú. Tá aspoň nebude namietat', keď jej semeno nastriekam na tvár. Ešte ma aj pochváli.

Takže, ďakujem za váš čas a zbohom. Alebo inak, choďte do riti! Ten výťah už držať nemusíte. Ja sa tu posadím naspäť a ďalej budem trpieť tak, ako pred tým. Som si istý, že za takých päť minút už autobus príde.

Vtom svetlo v diaľke zhaslo. Znova som sa ponoril do tmy za čiernou oponou smrti. Chvíľu som ešte žmúril na miesto, kde svietilo či sa náhodou znova neobjaví, ale bolo mi jasné, že je to márne. Veď vybral som si to nakoniec ja. Tmu na miesto svetla, bolesť namiesto pokoja. Myslím si, že som sa rozhodol správne. Veď takýto som. Vždy som si vyberal tie ťažšie cesty, aby na ich konci bolo vytúžené víťazstvo ešte slastnejším. Aspoň dúfam, že som taký bol. Ale chcete počuť pravdu? Kurva, bolo mi za tým svetlom ľúto!

A ten pojebaný pekelný autobus stále nechodil. Že ja debil, načo som si lístok kupoval vopred. Kludne som mohol počkať a ušetriť ešte niekoľko rokov. Teraz by sa zišli. Namiesto tohto skurveného tmavého miesta som mohol pichať do zadku nejakú pouličnú kurvu. Alebo možno aj priateľku, ak som nejakú mal. Ale ako sa tak na seba pozriem, neviem si vedľa seba predstaviť žiadnu. Je aj lepšie, že si to nepamätám. Možno je škaredá ako Manuelina sestra. Tá s tou maskou cez ksicht. No fuj! Ešte, že som včas unikol z jej spárov. Náhodou by ma ešte aj na manželstvo zlanárila. A čo potom? „Kúp mi domček, zlatko.“ Povedala by hneď potom, čo by v najlepšom prestala fajčiť môjho vtáka. „Inak to nedokončím a nebudem hltat!“ Samozrejme, že každý chlap v takej situácii, bez ohľadu na okolnosti, a na to aká je a čo chce, povie áno. Len aby sme boli na vrchole blaženosti. S tým my nič nenarobíme. V tomto smere sme slabosi, trosky, chudáci a handry. Nie sme súci na nič.

To, že je faktom naše vyvyšovanie sa nad ostatné tvory, je len najväčším egoistickým omylom prírody. Skurveným omylom prírody. Ako vravieval môj otec: „Náhoda je blbec!“ A tak tomu bolo aj v tomto prípade. Kurva, možnože mám deti s tou strigou. Ešteže to. Na také radšej nebudem ani myslieť. To by som potom ani večer nezaspal.

Neónový nápis sa rozsvietil. Zrazu ako by som sedel u lekára na pitevnom stole s rozpáraným bruchom. Ako sa vraví - pod lampou býva najväčšia tma - v tomto prípade neplatilo. Tu bolo zrazu toľko svetla, že by som ho mohol v balíčkoch predávať do chudobných krajín tretieho sveta za päť dolárov. Už si len vybaviť námornú prepravu.

Na neónovom nápise nad mojou hlavou svietil nápis: Linka č. 666 – príde včas. Ale čo to včas, kurva, znamená? Pre mňa včas bolo včera. Pre Jožka Mrkvičku to môže byť o hodinu a pre roľníka Boba o týždeň, lebo sa riadi hviezdami. Ako by sa nedalo jednoducho napísať, príde o desať minút. Či o hodinu. To je zase výplod chorobnej mysle toho červeného buzeranta satana. Nech ho dobre pojejú pätnásť Mongoli. Ale jemu by sa to ešte aj páčilo, s tou jeho vypuklou riťou. Toto všetko mu vytmavím, keď sa dostanem do jeho kancelárie.

Vtom sa ozval rachot. Usúdil som tak, lebo som bol prakticky hluchý ale hluk som počul. Čo znamenalo, že rachot to musel byť

poriadny, keď sa predral cez tú zásteru ticha. Samozrejme, že ten hluk som nedokázal k ničomu priradiť. Jednoducho rámus. Aj by som sa mykol, keby mi to telo dovoľovalo. Tá moja zbytočná prázdna schránka. Potom, čomu som kurva ani trochu nerozumel, mi na chrbát začal svietiť dáky reflektor či čo. Vedel som to hneď v tom momente, ako sa môj lenivý tieň desaťnásobne predĺžil. Cez zarosené sklo som si konečne poriadne všimol vlastnú mláku krvi. Bola kurva hustá. Ako z dákeho druhotriedneho hororu. Čili omáčka, kečup a podobné napodobeniny. Snáď sa Boh predsa len nerozhodol ma násilne vziať do neba aj proti mojej vôli. To by ma už nasralo. Dedo jeden pobláznený. Že mu tá dlhočízna biela brada nezavadzia pri čúraní. Zdá sa, že kaderníkov v nebi nemajú. Všetci sú v pekle. Tak to býva. Chytíš do ruky nožnice, ostriháš pár dutých hláv a máš istú miestenku v pekelnom autobuse. A už sa ti rátajú roky, kým sa za tebou pekelná brána nadobro nezavrie. Rovno si môžeš do zadku strčiť nejaký štupeľ, lebo ti každý čert bude stáť za zadkom. A oni teda bakule majú poriadne.

Hneď nato, čo mi to pekelné či božské svetlo opálilo chrbát, sa zem začala chvieť. Normálne sa roztriasla ako plná miska čerstvého čokoládového pudingu v detských rukách. Až ma prdel začala bolieť, čo bolo na chvíľu zaujímavé, pretože mi neúprosná bolesť behala ako splašený maratónec z gebule do zadku. Až som sa cítil ako idiot, lebo som sa nevedel rozhodnúť, či mám kričať alebo plakať. Chcelo sa mi oboje. Nakoniec, keď som sa už rozhodol, že to budem strieďať, aby som nebol o nič ukrátený, sa spoza môjho chrbta vyrútil autobus. Bol to

konečne on. Môj pekelný autobus. „Kurva. Normálne tomu nemôžem uveriť!“ zastal tesne pri mne tak, že predným horiacim kolesom stál v mojej mláke krvi.

Presne tak. Jeho čierne pneumatiky horeli pekelným plameňom. Ich páľava mi kurva nerobila dobre. Museli mať minimálne tisíc stupňov, ale radšej som sa o tom nechcel presvedčiť. Ale nečudoval som sa ani trochu, že tu stál. Mňa už nič neprekvapí na tomto svete. Či smrti? Ešte som si stále nebol istý. Ale vedel som, že tento autobus ma dopraví k odpovedi. A možno uvidím aj pápeža!

Autobus z pekla mi bol dôverne známy. Vozieval som sa na ňom do školy, keď som bol ešte šušniakom. Bol to starý červený IKARUS s harmonikou uprostred. Červenej farby bolo už málo. Všetko zožrala tá sviňa hrdza. Kto by sa čudoval, keď mu horia kolesá. To by nevydržal žiadny moderný náter ani s nanotechnológiou. Aj keď reklamy v telke znejú hocijako presvedčivo. Sklá boli všetky nakompletku vybité. Dokonca aj na presklených oblých dverách. Tu by si sklenár mädlil ruky. Zvnútra sa valil kúdolom von čierny zapáchajúci dym. Akoby zbíkli všetky koženkové sedadlá naraz. Čo teoreticky mohlo byť aj pravdou. Takže toto plechové hovädo stálo vedľa mňa a asi čakalo na zázrak. Či na to, že sa postavím a sám nastúpim. „Vy kurvy buzerantské. Nevidíte, že si necítim telo? Ved' tu umieram od bolesti.“ Ja vás môžem okašľať, keď sa takto správate k zákazníkom. A ešte k tomu meškáte.

Asi ma počuli alebo si prečítali moje myšlienky v bielych bublinkách nad mojou hlavou, lebo sa bočné dvere pri vodičovi s vrzgotom otvorili. Von sa vzápätí vyvalil ešte väčší dym. Vtedy som si uvedomil, že môj zrak sa vyčistil. Že by predsa zázrak? Asi ťažko. V pekle sa také veci nedejú. Alebo tam ešte nie som? Možno som sa ocitol na rázcestí. Na križovatke medzi smrťou a životom. A tento pekelný autobus je prostriedkom na výber. To aby som sa už rozhodol nie? Alebo už som sa?

Keď sa dym dovalil a zredol, dalo sa cezeň previdiť dnu do kabínky. A tam na moje obrovské prekvapenie sedel človek, o ktorom som si myslel, že nemá miesto nikde inde ako v nebi medzi VIP členmi. Skoro sa mi rozkotúľali oči po zemi. „Do piče, Elvis!“ Tak znela moja prvá veta, ktorú som adresoval veľikánovi hudby a tanca. „Kurva, kebyže som ženská, tak mám už vyzlečené tričko. A ver mi, že podprsenku by som nenosil.“

Elvis Presley sedel za obrovským volantom pekelného autobusu a vyzeral presne tak, ako som si ho pamätal z obrázkov a čiernobielych filmov. No vo väčšine prípadov ho hrali dabléri. Amatéri hnusní. Jeho typicky nagélovaný čierny účes nevyzeral nikdy lepšie ako teraz v tejto chvíli. Nikdy by som neveril tomu, že ja budem mať to šťastie stretnúť sa s originálom. Som muž šťasteny. Uvedomil som si to sťažka cez

pichľavú bolesť v hlave. Teraz akoby som mal cez tú skurvenú dieru prestrčenú lopatu a niekto sa ju silou-mocou snažil vytiahnuť von. Samozrejme, že ju drží za zlý koniec. No, keď som videl Elvise, ako poťahuje z malej cigaretky a vyfukuje obláčik dymu, namojdušu sa bolesť miernila. Ako by tento kráľ mal na mňa rehabilitačné schopnosti. Či ako to správne nazvať. Jednoducho mi bolo lepšie. Potom sa ku mne otočil a zahlásil: „Tak ako starec?“

Mať tak cit v nohách a stáť na nich, určite by sa mi roztriasli. Nie, že by som ho nejako miloval, veď som kurva na ženské, ale bol to kráľ. Bola to osobnosť, ktorá sa stále spomína a skloňuje. V knižkách, v telke a pri stareckých posedeniach s alkoholom a cigarami. Nevieť prečo, ale mal som chuť sa usmievať. Veď keď za volantom autobusu do pekla sedí Elvis, táto linka musí mať správny smer a pekný koniec. „Na kokot sa mám, Elvis. Vieš diera v hlave.“ Ajaj, viem už rozprávať. Normálne sa mi vrátil hlas. Do piče, fakt sa cítim ako v nebi. Ešte tri nahé kurvy s trojkami a môžem umrieť mladý, ale šťastný. Kto by to bol povedal, že sa takto raz budem tešiť zo svojho hlasu. „Chápem starec. Veď my si už s tebou nejako poradíme.“ Ako to dopovedal, vo dverách sa objavili dvaja mužičkovia. Otrase odporní. Až ma strhlo, keď som ich zazrel ako zo zlého sna. Také ohavnosti som naposledy videl v komerčnom horore Hory majú oči. Títo sa na tie príšery celkom podobali. Možno boli vzdialení príbuzní. Bratrance z druhého kolena. Hentí z filmu žili v horách a títo v pekle. Tak ale všetci máme svoje muchy. Niekto malé a neviditeľné a niekto veľké mäsiarky, čo stále otravujú.

Keď sa tie ozruty z hlbín močiaru ku mne priblížili, vykrikol som radšej: „Ja idem sám. Nepotrebujem pomoc!“ Ale tie hlúze mozgu, ako som ich v tej chvíli nazval, lebo sa mi ťažko opisovalo také šeredné monštrá, ma asi nepočuli. Či nechceli počúvať. A svojimi na riť slizkými chápadlami ma uchopili za ramená a zdvihli. Fuj! Bol to odporný zážitok. Neviem, čo bolo horšie. Či ich prsty, zasrané od nejakej slizkej gebuziny, najskôr od sopľov, či odporný páchnuci puch z ich čelústí. Myslel som si, že sa povraciam a doteraz nechápem, ako to môj žalúdok zniesol, keď ešte zaživa vyvrátil aj pár pohárikov kvalitného tvrdého alkoholu. Hajzel jeden. Nikdy som ho zato nemal rád.

Odlepili ma od krvavej zeme. Ako žuvačku z topánok. Ani som doteraz netušil, že som vytvoril takú obrovskú mláku. Mohla mať priemer aspoň tri metre, páni! Tak mi to pripadalo. Kebyže mám pri sebe v tej chvíli foťák, aj by som si ju cvakol. Len tak pre seba na pamiatku. Raz za čas by som ju pri pive vytiahol a pochválil sa ostatným čertom z pekla. Bol som na ňu trochu hrdý. Pripadalo mi to ako umelecké dielo. Stačí už len podpis a dielo je hotové. Môže ísť do galérie zarábať peniažky.

Stále som si necítil telo, takže ma preniesli ako handru. Ako bez mäsa a kostí. Len ovísajúca rozprávajúca koža. Aj vyžmýkať by ma už niekto mohol, lebo z tej zeme sa na mňa nalepila všelijaká špina. Zdá sa,

že ani upratovačky tu poriadne neplatia. Skurvená finančná kríza. Ešte aj pekla sa dotkla. To aby čerti podlahu umývali kefkami na zuby. Áááále čo. Tak im treba, hajzlom blbým. Načo vystrkovali červené rite.

Vo vnútri busu sa mi znova žalúdok trikrát poprevracal a urobil zopár kotrmelcov ako na spartakiáde. To zo smradu, ktorý sa tam šíril vzduchom ako prd. Bol ako zatuchnutý vzduch vychádzajúci z tisícročných sedačiek. Určite na nich ešte aj Hitler sedel. Ktovie koľkokrát ovracanáých hustým obedom. To číslo som ani hádať nechcel. Radšej som skúšal zdržiavať dych, no potom, čo som pár krát omodrel, som s tým predčasne skončil. Žiaľ pľúca mám od tuhého fajčenia malé. Inak nevedel som, že aj v pekle sa dá udusiť. Tomu sa hovorí irónia. Po krátkej dobe som si na ten smrad ako-tak zvykol. Alebo, čo mi znelo pravdepodobnejšie, ten smrad obsahoval neznámu kyselinu, ktorá mi normálne vyžrala vnútro nozdier so všetkými čuchovými aj nečuchovými bunkami. A tak som zrazu nič necítil. Žiadnu hnílú sračku či grcku na sedadle. Aspoň na chvíľu.

Elvis sa na mňa pri nastupovaní usmieval ako hovno na slniečku. Ten frajer musí byť priteplený asi, napadlo mi v tej chvíli. Nevedel som či sa na neho mám tiež usmievať, lebo som zas nechcel, aby sa náš kráľ dostal do trápnej situácie. Tak som spravil taký ničó-úsmev. Napoly úsmev, napoly úškrn. Ale vyznel presvedčivo ako starý advokát s fajkou v zuboch. Potom sa Elvis spýtal: „Tú dieru máš po guľke?“ „Dieru?“

Nepálilo mi to v tej chvíli, ale to všetko kvôli tej piča diere v hlave. „Jááj, diera!“ Zvolal som víťazoslávne ako športový komentátor a žltá osemdesiatwátová žiarovka sa mi rozsvietila nad hlavou. Blik! „Vieš, že ani netuším, Elvis. Vôbec sa na nič nepamätám.“ „Tak to si šťastný chlap.“ Odvetil mi sfleku a potiahol si z cigaretky, ktorá vyzerala, že z nej nikdy neubúda. Asi by som mal byť. Ale netuším, či naozaj som. Je to asi päťdesiat na päťdesiat. Ako v nejakej trápnej televíznej súťaži s híkajúcim publikom v pozadí. Uvidíme neskôr, čo príde. Zahlásil moderátor zo show v krikl'avom gýčovom saku a uviedol znova reklamu.

Keď sa bus už konečne pohol, sedel som úplne vzadu. Na päťke. Položili ma tam tie sople tak rýchlo, ako vedeli. O chvíľu už miesto, kde som čakal na večnosť a krvácal, nebolo vidieť. Zacítil som vtedy v duši taký nostalgický smútok. Dosť čudný smútok. Ani sám neviem prečo. V zadnej časti som sedel iba ja. Sám ako vyrážka na penise. Okrem môjho zúboženého tela tam boli ešte podobné trosky. Porozliezané po celom priestore autobusu. Pre mňa neznámi ľudia. Možno ich aj poznám, ale nepamätám sa. A bolo mi to fuk. Veď aj tak nás hodia na tú istú kopu sračiek a budeme hniť tesne jeden vedľa druhého. Už teraz sa na to teším. Len nech moc nepripeká slnko. Nechcem sa opáliť ako cigáň.

Jedna ženská v jednom kuse revala ako zmyslov zbavená. Jej plač sa stále ozýval a nechcel prestať. Zo začiatku som si myslel, že to je

A ešte čo ma tak zaujalo medzi cestujúcimi, bola jedna krvavá sračka na sedadle s očami. Veru tak. Na dvojsedadle uprostred busu ležala krvavá sračka. Krvavý flák. Krvavá preto, že bola napoly z krvi a sračka preto lebo druhá časť bola hnedá a páchla ako konské hovno. Ešte aj po výdatnej fazuľovej polievke vyseriem voňavejšie hovno ako je toto. Plné fialových fialiek. A to niečo malo oči. Obyčajné dve ľudské oči, len tak voľne pohodené v kope sračiek. Myslím si, že to bol voľakedy človek. A asi sa vydal na prechádzku po drtičke. Vyzeral trochu ako mleté mäso. Súci na fašírku. Ktovie, možno aj mal byť. V každom prípade, on či ona, bol v omnoho väčších sračkách ako ja. Určite mi závidí, tá drť dužinatá jedna. Mať tak veľkú panvicu, už aj ho pečiem nad otvoreným ohňom. A pekne dochrumkava.

Pekelný autobus začal brzdiť a spomaľovať. Čo sa do prdele deje? Vôbec som netušil. Ale blížili sme sa k nejakému svetlu, ktoré som zazrel vpredu cez čelné sklo. Ako pouličná lampa, či čo. Ostatných cestujúcich to zdá sa vôbec nevzrušovalo. Akoby touto linkou tí sráči cestovali pravidelne každý mesiac. Dovolenka v pekle. Platená samozrejme. Ale ako dlhá, to nik nemohol tušiť. Večnosť má tvrdé gule, a to poriadne. Fyzicky samozrejme nebolo možné aby títo istí ľudia umierali zakaždým, a cestovali touto linkou dokola za babičkou, čo rada pečie. Preto som usúdil, z toho mála, čo mi z hlavy nevytieklo, že si to nevšímali, lebo boli zaujatí vlastným problémom smrti. Jaj, už nikdy neuvidím moje dievčatká, Saru a Suzan! Vzlyk. Ako to len ja chudáčisko prežijem. Veď práve o to ide. Neprežiješ. Či vlastne, neprežil si. Vravel

som vlastnej mysli, ktorá si zakaždým vymýšľala hlúposti. Ona si vážne asi myslela, že dokáže čítať myšlienky druhých. Ja som bol presvedčený, že nie. Aj keď občas zneli naozaj dôveryhodne. Možno som bol v živote nejaký šialený schizofrenik. Kurvadrát, že si na nič nespomínam. Mám z toho triesku v oku. Nie naozaj, len v mojich šialených predstavách. Fantázia mi funguje lepšie ako Ibalginu placebo efekt, to musím priznať priamo pred vami všetkými, čo tu sedíte v porote. Vidím, že ste si nahodili svoje najkrajšie a najdrahšie obleky z tuzexu len kvôli mne. To ma teší. Podaktorí našli aj hrebene či gély na vlasy. Tí zvyšní to ponechali vetru a ako vidím, tak vonku riadne fúka. Nechcem tým nikoho uraziť. Vravím len to, čo vidím. Presne tak som to robil celý život a nemienim s tým prestať. Aj keby na mňa deti z ulice ukazovali. Takže čo sa týka mojej fantázie, je fajn. Mám ju rád a to vravím úprimne s rukou na srdci. Je to brutálny chlapík s poriadnymi guľami. A keby bol človekom, určite by ma nimi riadne vyplieskal. Zaslúžil by som si to za to ako sa k nemu občas správam. Teraz tu stojím pred vami, úplne nahý.

Malé chĺpky na zadku sa mi pomaly stavajú do pozoru a cez moju dieru v hlave by sa dal sledovať film v kinosále. Áno je obrovská, dámy a páni! Nikdy som väčšiu zatiaľ u nikoho nevidel. Až sa čudujem, že dokážem rozprávať, myslieť a fantazírovať, tak ako je tomu aj teraz. Asi je moja fantázia rozdelená vo viacerých sáčikoch v určitých častiach mozgu, a tak sa zachránila. Ešte som si nie celkom istý, čo sa mi vlastne vylialo tam na tú zem. Obete som ešte nestihol žiaľ zrátať, ale podľa

môjho odhadu ich bude viac ako tisíc. Domácich miláčikov nerátam. Ale dôvod, prečo sme sa tu v takomto hojnom počte zišli je moja fantázia. Je taká skvelá, že vytvorila aj vás a všetko navôkol. Ja viem, ja viem. Je to teraz pre vás strašný šok, veď máte manželky a deti, domy a záhrady. To všetko viem. Pretože to všetko vytvorila ona.

Ak vám môžem niečo poradiť tak rýchlo bežte domov za rodinami, lebo si jedno zmyslí a všetci zmiznete. Ááááá..., viete čo, choďte do riti! Cvak! A všetci zmizli.

To sa pekelný autobus práve zastavil. Svetlo v diaľke bol oheň. Oheň z horiaceho a na šrot zdemolovaného auta. Nabúrало sa do nejakého kamenného stĺpu a vzápätí vybuchlo. Potom začalo horieť spolu so všetkým, čo bolo vo vnútri. Šofér bol našťastie sám. Ak sa to vôbec dá nazvať šťastím. Aha. Takže takto to funguje. Už to začínam chápať. Zvolala moja myseľ víťazoslávne. Teraz v tejto chvíli som to celé pochopil. Aspoň dúfam, že správne.

Nejaká osoba zomrie. Hocijakým spôsobom, napríklad tragicky. Práve ako v tomto prípade ten uhorený plameniak v aute. Keď už je tá osoba mŕtva a v živote urobila pár zlých vecí, na základe ktorých ujo Satan usúdi, že pôjde do pekla, príde si po mŕtvolu tento pekelný autobus. Možno ich je aj viacej. Určite áno, veď to by potom nestíhali.

Potom posledné miesto úmrtia sa tu nám ostatným divákovi zobrazuje ako výjav smrti. Momentálne je vidieť práve horiace auto v plameňoch, kúsok cesty, ktorá sa potom stráca a mizne v okolitej čiernave. Je tu stĺp a trochu trávy okolo neho. Čiže časť skutočného sveta mám práve pred očami. Môže to byť tak päť metrov štvorcových. Ostatné navôkol je zahalené v tme. Akoby tu neexistovalo vôbec nič, len tma. Len občasné záblesky slabého svetielka, akoby hviezdy na oblohe. To sú najskôr ďalšie miesta úmrtia a ďalší členovia tejto pekelných výpravy. Keď tak nad sebou premýšľam, ja som sedel v niečom podobnom. Pamätám si na kanceláriu vôkol seba. Na chladnú navoskovanú dlážku a obrysy nábytku. Nič viac. Pravdepodobne práve tam som zomrel. A taktiež bolo vidieť iba malú časť zo skutočného sveta. Je to ako posledná fotka miesta, kde dotčení umierajú. Len je v priestorovom formáte. Strašne fascinujúce. Kurva buzerantský Satan to má pekne vymyslené. Nie, že nás nechá trpieť tak, ako sme zdochli, ešte si nechá aj vystrihnúť úmrtné miesto. Fetišista je to, nič iné.

Vtedy sa ozval výkrik. Hlboký a prenikavý výkrik. Bol strašný a úplne ma to vyplašilo. Hneď mi bolo jasné, že je to posledný výkrik pred smrťou. Také kvílenie či čo, keď si v posledných sekundách uvedomíte, že skutočne umierate. Že niet cesty späť. Že zazvonil zvonec a je všetkému koniec. Tak práve v tej chvíli z vás vyjde zvuk, či krik, aký ste ešte nikdy v posranom živote nevydali.

Je to automatická reakcia na to, že sa vám to nepáči. Že s tým nesúhlasíte a odchádzate nasilu. No hovno to zmení, takže je to prakticky jedno. Ale viem, že to tak funguje lebo som to niekde čítal, ale ako obyčajne, nespomeniem si, že kde. Srať na to.

Z busu vybehli tí istí dvaja škriatkovia, ktorí ma vláčili dnu. Zdá sa, že sú tu len na špinavú robotu. Tak im treba. Ja byť na Satanovom mieste, tak nimi nakrím prane. Alebo krokodíly, levy, tigre, hady, pavúky či žraloky. To je jedno. Nieкого by som len nakrímil. Škreti otvorili dvere na horiacom aute a von doslova vytrhli toho o život kričiaceho vodiča. Držal sa volantu ako slepý palice. Už bol celý zuhoľnatený. Ani nevyzeral na prvý moment ako človek. Skôr ako extra prepečený a spálený koláč v tvare panáka. Zhorelo mu všetko, čo mal na sebe. Šaty so značkovými topánkami, vlasy, koža s mäsom, ktoré takto sčernelo. Možno by teraz chutil ako krekra. V jačiacich ústach mu na žltó svietili zuby. Mal ich plný počet, ako batôľa. Žlté najskôr od kávy či cigariet. Hneď na ňom bolo vidieť, že je tuhým fajčiarom. Na také veci mám nos. Fajčiar, čo zhorel. To znie celkom fér. Kým celý život zapáľoval iných, teraz zapálili jeho. Stavím sa, že bol opitý, keď sadal za volant. Alebo mu možno aj kamaráti pomohli. Tí ešte nič netušia a doteraz sa ďalej bavia v bare so striptérkami. Hm... zašiel by som na drink.

Uhoľný chlapík ešte stále na niektorých miestach horel, keď ho sťažka brali dovnútra, pomaly tlejúcimi plamienkami. Len nech nám to tu viacej nepodpáli, alkoholik jeden. Ožratých chlapov nemám rád. Nie, že by som sa aj ja neožieral, ale to neznamená, že sa mi to ľúbi. Aj samému sebe sa v takomto stave nepáčim. Preto radšej grciam. Vtedy nemám čas myslieť na hlúposti. Piča alkohol!

Chlapík vrieskal až kým ho neposadili, kurva a rovno blízko mňa! Ako by do riti nestačilo, že mám kopy vlastných problémov, tak mi ešte na krk zavesia zhorený zemiak, čo mi bude vrieskať do ucha. Pre zmenu sa mi pred časom vrátil sluch a počujem vcelku dobre. No v tejto chvíli mi to bolo aj ľúto. Ale ako zázrakom hneď stíchol, čo sa bus znovu pohol po peknej ceste. Ktovie či bude mať niekedy konca. Asi ho sužovalo iba miesto smrti. Hneď ako sa horiace auto premenilo na vzdialenú bodku, stíchol ako bábätko, prisaté na maminom prsníku. Ale to ešte stihlo dva-tri razy vybuchnúť a vystreliť do ovzdušia svoje železné kúsky tela. Uhoľný chlapík sedel o dva rady odo mňa a tíško vzlykal.

Pripomenulo mi to jednu časť zo starého japonského filmu, ako záblesk v tmavej diere môjho mozgu. Kde dvanásťročné dievčatko Su, tiež podobne vzlykalo na schodoch svojho domu a pridržalo si bielu sukničku v krvavom rozkroku. Perverzní Japončiaci. Je zaujímavé, že som si pamätal pre mňa najhustejšiu časť filmu. Tak by to malo byť. Ale

koniec koncov, bol som rád, že som si vôbec na niečo spomenul. Lebo inak mám hlavu deravú. Doslova. Ešteže tu v pekle nesvieti slnko a nerobí si zo mňa prdel svojimi teplými lúčmi. Dostalo by do zubov. Keď inak nie, tak aspoň v predstavách. A pre vysvetlenie tým, čo zmysel filmu stále uniká ako pozemná kukučka pred šialeným vlkom, to dievčatko Su znásilnili. Až teraz si vravíte “Fuj?!” Kde ste mali doteraz hlavu? Šliapete na drogách? Pervitín, kokaín, heroín? Či ste ešte ožratí zo včerajška a ani si neuvedomujete, že niečo čítate? Ak ste na niektorú z otázok odpovedali áno,... tak vy špinavý hajzli a zasmradené ženské, okamžite odložte tento príbeh bokom, lebo mi tu ešte zajebete strany svojimi prstami! A vráťte sa späť, až keď budete úplne čistí a čulí. Svine jedne. Že sa za seba ani trochu nehanbíte. Ja byť vašim rodičom, tak by ste skončili v kletke pre papagáje. A buďte si istí, že by som vás dnu napchal za každú cenu. Ale späť k príbehu.

Zhorený chlapík sa začal nervózne obzerať po cestujúcich. Mykal hlavou, ako by práve dostal záchvat. Až keď zazrel moju jaskyňu netopierov v hlave, prestal. Jeho vyplašené biele okále, vypúlené ako bobor na betóne, boli snáď najbelšie veci, ktoré som kedy videl. Boli belšie ako biely papier. Priam žiarili belobou na jeho čiernej hlave ako neónky. Ale hovno, veď neónky sú žltšie. Netušil som, čo ho tak fascinuje, pretože zo mňa nechcel spustiť oči. Veď na dieru sa už vynadával dosť. Čo je? Zasvrbela ťa riť? Chýba ti nejaká palica? Vôbec som netušil, čo má za lubom ale nepáčil sa mi. Poznáte ten pocit, keď vojdete s kamošmi do baru, usadíte sa pri drinkoch a ženách, smejete sa

a žartujete, a vtedy si náhodou všimnete, že nejaká cudzia škaredá huba na vás civí. A v tej chvíli z vás nálada opadá. Samozrejme toho chlapíka znenávidíte a hneď sa vám nepáči. Veď vám doslova vyciciava dobrú náladu. Najradšej by ste videli ako sa dusí hlúpou minerálkou, ktorá spred neho už vyublinovala. Tak ten hnusný pocit som mal aj teraz. Kebyže viem hýbať rukami a chodiť, už by jeho miesto bolo zase voľné. „Ježiši Jonathan!“ Zvolal Uhlík. „Kamoš, čo tu, kurva, robíš?“

Zmeravel som. Ani neviem, či to v mojej situácii bolo ešte viac možné, ale cítil som to. Úplné zmeravenie. Čo to ten čierny puding pláca? Zadymený máš mozog, čuráčik? Zle si sa vyspal na contour vankúši? Pichá ťa v boku od zapareného moču? Ale on neprestával. „Sakra Jonathan, čo ma nespoznávaš?“

Úplne sa ten teploš tešil, že ma vidí. Ja som ho samozrejme nespoznával. Bol pre mňa cudzím Indiánom, čo dlho fajčil fajku mieru pri ohníčku. Alebo by som ho mal poznať? Neviem. Ale asi ma naozaj pozná, keď mu radosť rozjasnila začiernenu tvár bez mimiky. Keby nebol tak zhorený, aj líčka by mal červené. Takže som Jonathan. No super. Aspoň, že už poznám vlastné meno. To je veľmi dobrý začiatok. Ešte priezvisko a môžem sa ísť zapísať na úrad práce. „Jonathan. To som ja Bobby.“

Ukazoval na svoje srdce ako by tam nejaké ešte mal. Že vraj Bobby. Čo je on pes? Jeho rodičia mali určite obrovský zmysel pre humor. Do riti, určite je gay! Stretnem jediného človeka, ktorý si ma pamätá a aj ten musí byť z druhej strany brehu kde plávajú samé ružové kačičky. Môžem to ojebať. Už ma to naozaj nebaví. „Sorry kámo, ale nič si z predošlého života nepamätám.“ Povedal som to najjemnejšie ako som vedel. Nechcem predsa aby sa tu znova rozplakal. Už ma z toho rozbolela aj hlava. Jaj! Vlastne nie z toho. No keď sa ma skúsi čo i len dotknúť, tak skončí ako palivo v tomto buse. A to je isté, že poprčíme. „Jaj, soráč Johny. Hej, vidím, že to máš ťažké. S dierou v hlave sa asi ťažko myslí.“ „Trafil si do čierneho“

Kývol som a urobil známe gesto gaunerov. Pravá ruka v tvare zbrane a cvaknutie medzi zubami, akoby som nabil. Myslím, že to robil aj Clint Eastwood. Ktovie, možno to vymyslel. „Hehe, že vraj do čierneho.“ Zasmial sa nám trošku Uhlík, no keď jeho zrak spočinul na jeho zuhoľnatenom tele, hneď prestal. „Ale pozri. Aj ja na tom nie som o nič lepšie.“ Rozosmial sa na celý autobus, akoby povedal najlepší vtip na súťaži pre päťročných. Idiot pojebaný. „Hehe.“ Zasmial som sa sarkasticky. Najskôr je to taká kopa hovna, že si to ani neuvedomí a bude si myslieť, aký je on úžasný. Vtipálek jeden. Vôbec by mi nevadilo, keby sa zrazu rozpadol na prach. To by len potom počul hrdelný smiech. Jak by som sa smial, keď by ho prievan unášal von otvoreným oknom. „Takže si vôbec nič nepamätáš? To je naozaj zlé.“

Zamračil sa. Ak by mal nejaké obočie, tak teraz by ho istotne stískal k sebe. „Vôbec nič.“ Nechcel som mu vysvetľovať, že som si počas cesty do pekla spomenul na nejaké zlaté momentíky, ktoré mi tak mnoho dali až som sa od šťastia počúral. Hypoteticky samozrejme. „Vieš Johnny, my dvaja sa poznáme už dlhé roky. Vlastne od vysokej školy.“ Si si istý, debilko? Lebo keď ma vodiš za nos, tak ti to nakoniec všetko zrátam a vrátim dvojnásobne. No inú možnosť som v tej chvíli nemal. Jupí! Ja som tým pádom chodil na vysokú školu. Wow. Ja som hneď vedel, že mi to páli. Jednoducho som génius s dierou v hlave. Dokonca ani Einstein nemal také šťastie. Ale podľa môjho názoru on mal hlavu tiež deravú. Len nie na viditeľnom mieste. „A na ktorú vysokú?“

„No na právnickú fakultu.“

„Aj jaaaaaj! Čiže právnik. No do riti, to je husté ešte aj na mňa. Skoro tomu neverím. Tak to som musel byť boháč. Samé kecy a kopa peňazí. Veľký barák, športové auto, super ženská s veľkými kozami čo rada fajčí PKD. To je úplný sen.“

„...ale nedokončil si.“

„Čože?“ Ty pojebaný roztopený pelendrek. Koho ty budeš ojebávať? Ja, že som nedokončil? Kurva, ja? Sen sa mi rozplynul pred očami ako kúdol dymu z cigarety. Znova som dostal neodolateľnú chuť na cigaretku. Tentoraz zo stresu.

„Ako to, že som nedokončil?“

„Noo, vieš. Prišli ti na to, že berieš marihuanu. Dekan ťa prichytil na ženských záchodoch práve, keď si si dával rannú dávku pred skúškou. Potom ti prehľadali izbu a našli toho na kilá. Mal si to všade poschovávané, no našli všetko do jedného. Obrovské množstvo. Akoby pre celú školu, starec. Potom ťa samozrejme hneď vykopli. Do prdele, Johny, to si vtedy fakt posral. Vraveli sme ti všetci, že keď ti na to prídu, letíš. Ale nedal si si povedať. Tak ako vo všetkom. Sral si na všetko. Taký si bol.“

Kurva, cítil som, že som to nejako pojebal. Normálne som to tušil. Človek samého seba nikdy neoklame, že? „Potom si zmizol ako ranný sneh. Odvtedy som ťa nevidel. Ja som si myslel, že si si našiel nejaký dobrý job, keď si sa nám už neozval. Že si sa normálne usadil s tou pipkou Jenny.“ Jenny? Tak predsa nejaká ženská. Aspoň dúfam, že bola dobrá. Prosím, prosím.

„A ako vyzerala? Ja si na ňu vôbec nespomínam.“

„Fúúú, husto, starec. Obrovské prsia, čo jej stále poskakovali, keď išla po chodbe. Vždy veľký výstrih, dlhé nohy a suknička. Tak si ju pamätám. Brutálna bola, fakt. Veľká škoda, že si na ňu nepamätáš.“

No to je. Veľká škoda. A za všetko môže ten náš úžasný Satan. Len počkaj, keď sa k tebe dostanem. Vidličkou ti povyberám črevá a

dám ti ich zjesť. „Ktovie, čo sa ti stalo.“ Povedal Bobby s úžasom a hľadel von skrz moju dieru v hlave. Asi budem potrebovať nejaký štupeľ, aby to ľudia prestali robiť. Som na to citlivý. Možno si tam nalejem silikón a do neho schovám kúsok trávy. Keď už som na nej šľapal na vysokej, prečo nie aj teraz. „A ako si skončil ty? Myslím ešte predtým, čo si zhorel v aute do tla.“ Úškrn na jeho tvári neveštil nič dobré. Asi sa ešte nezmieril s faktom, že je mŕtvy. V jeho sprostej hlavičke stále tlela nádej, že sa o chvíľu celý spotený zobudí vo svojej posteli na BROADWAY. Smola kámo. Si kapút. Hehe.

„No ja som tú výšku doštudoval a potom mi otec vybavil super robotu na MIAMI BEACH.“

Ty vymrdaná šľapka. Otecko ti vybavil, čo? Otecko ti všetko cáloval, všakže? Sa poser, ty kokot. Neverím tomu, že som sa s tebou mohol voľakedy baviť. Ved' buzerantov ako si ty, hádzem cez palubu po prvom kontakte. Ešte dobre, že si skapal, lebo by som ťa musel zabíjať ja. Kebyže toto viem, keď ťa škriatkovia vyberali z auta, zabránil by som im vtom. Nezaslúžiš si dýchať, ty rakovina.

„Užíval som si tepla, peniazov a žien. Ved' to poznáš. Bol som tam už druhý rok a práve som vybavoval papiere na kúpu firmy. Dostal som aj zľavu, takže to klaplo ako malo. Až na tento večer. Asi som moc pil, to už presne neviem. Jednu fľašu whisky sme s partiou stiahli určite, ale to som v takom stave jazdieval dennodenne a bez problémov. Takže tým to asi nebolo. Ale ja som vedel, že tú zákrutu nevytočím, keď som do nej

vletel. Už som stihol len dupnúť na brzdu a vytočiť volant, ale auto sa už nedalo kontrolovať. Prečo som len do toho šiel, ja blbec?“

Začal sa udierať po chrupavej hlave. To už sedel na mieste, chrptom ku mne. Z jeho tela sa stále dymilo. Riedky lenivý dym pomaly stúpал do vzduchu, akoby mu unikali pred očami dôležité myšlienky. Ale vedel som, že v tej jeho gebuli už dávno žiadne nie sú. Všetko zhorelo ako krepový papier. Ožran.

„Bobby?“

„Áno, starec?“ Ani sa nemienil otočiť a tváril sa, že ho tá cesta uspáva. Dobre som vedel, že to v jeho prípade nie je možné. Veď mu zhoreli viečka! „Koľko mám vlastne rokov?“

„Dvadsaťpäť, ako ja. Sme rovnaký ročník, Johny.“

Takže dvadsaťpäť. Do prdele, dvadsaťpäť! Len dvadsaťpäť! To je strašne málo. Myslel som, že aspoň tridsať. Sakra. Taký mladý, do riti, a už mŕtvy. Skurvený svet. Do piče! To je veľmi málo. Čo sa, kurva, mohlo stať, že som skončil s dierou v hlave?! Vystrelili mi mozog kvôli tráve? Hm, to asi nie. To by som ju musel predávať na vrecia bezrukým deťom v Ugande. Ale muselo to byť niečo veľmi husté, keď som skončil tu. V pekle. Cez život som nemohol byť zlý. Som si istý. To by som vedel. Ja som to jednoducho celé nejako pojebal v jednom bode. Teraz na konci. A totálne. Tak, že si ma šéfko Satan hneď zapísal na listinu.

Práve sme míňali našim autobusom nové miesta smrti. Ale nebrali sme mŕtvych. Alebo lepšie povedané, náš pekelný autobus ich nebral. Ocitli sme sa zrazu v jednej z kolónii pekelných autobusov. Všetky navlas rovnaké. Prichádzali zo všetkých možných smerov. Snáď až tisíce. Všetky sa hnali jedným rovnakým smerom. Tam sme mierili aj my. Všetky busy boli napráskané mŕtvymi ľuďmi. Až na náš. Z každej strany sa ozýval ich plač, nárek, kvílenie a vrieskanie. Ťažko to opísať, pretože všetky zneli trochu inak. Všade samé utrpenie, nič iné. Tak by som to opísal. Ten pocit som aj cítil v sebe. Žiadna nádej na záchranu. Vôbec nič, len beznádej. Tá nás všetkých obklopovala v tej skurvenej čiernej tme bez konca. Bolo to ako pozeráť sa z prvého radu na vesmír, ale bez hviezd a planét. Bez jediného svetielka. Len úplná tma. Ktovie, či týchto ľudí zozbierali len za dnešok alebo je to hromádka za mesiac. Ľudia z celého sveta, v pekelných autobusoch. Toľko zlých ľudí z každého kraja. Čierni, bieli, žltí a neviem ešte akí. Museli sme prejsť cez kurva veľa mŕtvych miest, keď sa ich toľko zozbieralo. Trochu mi to pripadalo ako zber ovocia do kompótu. Ja chcem byť marhuľový.

Odniekadial' sa ozýval aj smiech. Do riti, niekto tu má z toho radosť. Nejaký osamelý blázon z ríše divov, kde je smrť len začiatkom dlhej púte k večnému šťastiu a krásnemu životu. To by aj sedelo, až na ten koniec. Som zvedavý, ako dlho mu ten smiech ešte vydrží. Možno až k pekelnéj bráne. A možno až do úplného konca. Ja by som sa stavil, že

nie. Kto ďalší? Kurz je 2.01, čo si myslím, že je na takého začiatočníka celkom dobré. Stávky prijímam ešte pol hodinu a potom sa pôjdem vyčúrať, nechám si ho vyfajčiť nejakou miestnou diablicou a hodím do seba zopár drinkov. Takže máte čas ešte.

Ale poprosím vás, nechytajte sa môjho ebenového stola dovezeného až z Keňe a nesmejte sa z mojej dedkovej čiapky. Tú mám preto, aby som nedostal prievan na dieru. Ani si neviete predstaviť ako to potom bolí. Ešte viac ako zuby.

Autobusov stále pribúdalo. Zo začiatku ich bolo len niekoľko sto, no teraz tu boli samé kolóny autobusov, tlačiac sa k cieľu jeden za druhým. V tejto chvíli ich mohlo byť niekoľko sto tisíc. Ktovie, akí slávni ľudia riadia tie ostatné autobusy. My máme Elvisa a čo vy? Al Pacina? Sakra, ten ešte žije. Tak potom Lincoln? Žeby ho jeho zanietené vlastenectvo zatiehlo až do pekla? Hm, to sotva. Muž jeho postavenia sa určite vypeká na nebeskej pláži a s narazeným klobúkom sa opaľuje nahý. No mrkol by som tú pláž. Ale vo chvíli, keď by ovisajúce penisy prevýšili počet ženských vnád, zdúchol by som. Nezostala by po mne ani len deka.

Všetky pekelné autobusy smerovali do jedného bodu v diaľke. Teraz som ho už zazrel. Hneď mi bolo jasné, že sa blížime k miestu,

ktoré sa často skloňuje a spomína v mnohých sprostých príbehoch a filmoch. Toľko si pamätám ešte. Kiež by som si bol istý, že je to pravda a nie ďalší výplod mojej fantázie. Je neuveriteľné, ako som si zvykol na neustálu a prenikavú bolesť mojej hlavy. A to som si na začiatku myslel, že radšej prejdem drtičkou, ako to vydržať. Som silná nátura, povedala by moja mama, keby som si ju pamätal. No ak by ma v tejto chvíli tekvica nebolela, teraz by určite začala. Všetky busy sa totiž zlúčili do jedného obrovitánskeho konvoja. Ako by sme išli po dvadsaťprúdovej diaľnici smrti. Krik sa stonásobne znásobil. Priam akoby na mojich pleciach spočinulo celé ľudstvo, pripravené na zánik. Bolo to neznesiteľné. Do piče, človeka celý život presviedčajú, že keď zomrie, ocitne sa okamžite v pekle s vidlami v ruke a malými rožkami na hlave. Blbosť! Toho človeka by som za gule vytiahol nad stádo krokodílov a natrel ho mortadellou. Na všetko by som sa samozrejme pozeral z prvého radu s 3D okuliarmi a popcornom. Sviňa jedna. Som si istý, že to bol zase jeden z výplodov prechlastanej mysle. Kurva, toto ma jebe. Každá osoba z minulosti, čo niečo znamenala pre našu históriu, alebo na niečo kápla, šliapala buď na tvrdých drogách, fete alebo alkohole. A my ostatní obyčajní ľudkovia s tými ich výplodmi poslušne rastieme, učíme sa ich a podaktorí si ich ako klince tlčú do hlavy a zasvätia im celý svoj krátky blbý život. Už aj tak premrhaný. Ešte že som uvedomelý mladý človek a nestalo sa mi také niečo. Ale som mŕtvy. A vystavený osudu večného utrpenia. Pekne povedané. Možno sa zo mňa stane aj dvorný spisovateľ.

Ak bude mať kráľovná aspoň také prsia ako podľa Bobbyho moja priateľka, som ochotný to podstúpiť a plne sa tomu venovať, dňom aj nocou. Hlavne nocou v jej posteli. Veď najväčšie príbehy píše sám život. Lenže tak to nebude, lebo na miesto krásnej kráľovnej tam na nás čaká buzerantský Satan. Dúfam, že si na toto naše slávnostné privítanie neoblečie ružovú sukničku pre bábiky, lebo potom budem potrebovať veľa sáčikov na zvratky. Bléé! Sakra, že táto cesta toľko trvá. Už by ma aj zadok bolel, ak by som si ho cítil. No určite ho mám presedený.

Elvis pribrzdil. Autobus prudko spomalil a šiel tesne za zadkom iného. Cez čelné sklo som dovidel do vnútra toho busu. Zrazu som nechápal. Všetci ľudia tam poskakovali ako šialení na diskotéke, bili sa navzájom a mali na sebe rovnaké dresy. Že by tam rozdávali cestujúcim pri vstupe zadarmo tričká? Kurva, a my sme prečo nedostali? Sadol som si do zlého busu? Do prdele, ja som vedel, že mám počkať ešte na ďalšiu linku. Mal som sa počúvať. Teraz by som aj ja mal tričko zadaríka. Šťastlivci egoistickí. No potom som si všimol čísla na ich tričkách, a došlo mi to. Jaaj, do riti! Veď to je futbalové mužstvo. Héé, héé. Tak vám treba, vy kopa svalov a nič v hlave. Načo ste dali piť z tej griotky aj vodičovi. A teraz sa asi handrkujú, kto bol na vine. Ako by to už na niečo bolo, keď sme pred cieľom. Hlupáci. Ešte aj v pekle dokazujú ako sú niektorí športovci dutí. Česť výnimkám. Ale tie teraz žijú a kefujú svoje ženské, ktoré to tak majú radi do zadku. Nie, že by som to nechcel vyskúšať. Možno sa už aj stalo, ale vďaka kanálu La Manche v mojej

hlave to nejde. Kurvadrát, zabili Kennyho. Ale určite som to análne robil. Veď som nejaký žrebec.

Pravdepodobne v autobuse za nami sedel aj ten vysmiaty blázon, čo mal zo všetkého radosť. Lebo jeho smiech znel tak intenzívne, až vibrovalo sedadlo podo mnou. Akoby sedel zavesený na mojom chrbáte. Mrkol som sa tam rýchlym pohľadom, či tam naozaj nie je. Nechcem byť blázon, ale musel som sa radšej presvedčiť. Ja tu neverím už ničomu a nikomu. A myslím si, že človek či živý či mŕtvy, keď sa dostane až potiaľto, nemôže byť normálny. Takže všetci sme už blázni, ľudkovia. Postavíme sa pekne do radu jeden za zadkom druhého a vyčkáme si nekonečný rad, kde na jeho konci odovzdáme všetky osobné veci, balíčky cigariet, ostré predmety a posledné omrvinky zdravého rozumu, a oni nám na oplátku navlečú zvieraciu kazajku a s úsmevom a kľudom Angličana nás pošlú do uhoľných baní. Ako by nevedeli, že máme zviazané ruky. Oni si snád' myslia, že hrudky budeme vyhrýzať zo stien ako zajace mrkvu. Sprosté kravské papule. Dúfal som len, že ten večne sa smejúci chlapík nebude stáť v rade hneď za mnou. To potom radšej beriem roha.

O chvíľu nato sa mi naskytol neuveriteľný pohľad. Pred nami sa rozprestrela obrovská pekelná brána v celej svojej kráse. Ak by sa vôbec dalo nazvať krásnym, že odtiaľ niet cesty späť. Celá jej konštrukcia bola poskladaná z kostí a lebiek kostier. Inak aj som si myslel, že asi nebude

z nehrdzavejúcej ocele, natretá chrómom a preleštená do zrkadlova. Bola to obrovská masa kostí s oblou kupolou uprostred a niekoľkými malými vežičkami po stranách. Tiahla sa až do diaľavy, kam moje zúbožené očiská nedovideli. Vďaka bohu! Na niektorých miestach bola prederavená. Neviem, či náhodou po nejakých víkendových oslavách alebo nečakanou vzburou. No tieklo odtiaľ niečo dosť husté a čierne ako puding. Napadlo ma, že to môže byť niečo ako odkvap či centrálna kanalizácia. Že by aj tu ako hore u nás pršali kyslé dažde? Možné je všetko. Brána bola samozrejme otvorená dokorán. Je jasné, že by nás neniesli až sem len preto, aby sa pri zamknutej bráne ospravedlňovali, že nestihli upratať alebo stratili kľúče od elektronického zámku. A to ešte nespomínam osemmiestny PIN kód. To by bolo radosti zrazu v dave. „Ideme domov.“ Kričali by sme všetci odušu ako škôlkári v múzeu.

I keď bola brána obrovská ako korba Titanicu, ešte bola ďaleko. Približovali sme sa pomerne rýchlo na tento skorý jarný čas, keď sú ešte cesty mokré po rannej rose, ale aj tak sa brána zdala stále ďaleko. Bol to poriadny macek. Keď je takáto brána do prdele, aký je palác? Taká veľká predstava sa mi už ani nezmesť do gebule blbej. Musel som sa zasmiať. Toto bol pre mňa gól. Práve sme totiž minuli diaľničnú značku či niečo také. Vo veľkom plechovom obdĺžniku svietil neónový nápis: „Vitajte v pekle. Ste vítaní.“ A čo by to bolo za peklo, keby celá značka nebola v plameňoch? Je vidieť, že s kurivom nešetria. Do prdele, bolo to husté ešte aj na takého ostrieľaného pištoľníka ako som ja. Skôr by som

čakal lietajúce čierne slony, ktoré predávajú pivo Zlatý Bažant so slamkou počestným cestujúcim v autobusoch, ako toto. Ešte, že som to nezazrel neskoro večer, lebo to by mi hrozila nespavosť či počúvanie sa. Zdá sa, že čerti predsa majú štipku zmyslu pre humor. Určite to odkukali zo starých čierno-bielych filmov s Clint Eastwoodom na koni. Bolo to fakt smiešne. Keby mi tak netrieštila hlava, tak by som sa smial aj na plné hrdlo. Až by mi bránica zuby vyrazila.

Po asi pätnástich minútach, môj osobný odhad, verte či nie, sme prechádzali už pod tou obrovskou kupolou, ktorá lemovala bránu. Rátal som totiž v mysli čas. A podľa mojich výpočtov to trvalo práve pätnásť minút. Samozrejme len v prípade, ak za šestkou nasleduje číslo osem. Neviem prečo ale mám pocit, že mi tam dačo chýba. Ako správna štipka korenia v guláši. No neviem si spomenúť. Keby aj, kašlem na to. Veď už aj tak ma to nemôže zachrániť.

Keď sa mi konečne rozprestrel výhľad na celé ozajstné centrum pekla, skoro som žasol. Toľko plameňov a červene, ako bolo tu, nie je ani v Hollywoode. Aj keby sa tí blázni hocijako snažili. Bolo to odporne krásne? Či bolestne pekné? Sám som nevedel. Mal som z toho zmiešané pocity, ktoré ako by vo mne tancovali lambadu. A vskutku sa snažili. Odvšadiaľ sa ozývali výkriky hrôzy a utrpenia. To som aj očakával. Tak to má byť asi v každom pekle. Po uliciach pobehovali sem a tam mnohí mŕtvi ľudia, ktorí ako by hľadali svoje stratené životy. No čo už.

Náš bus sa oddelil od ostatných a pokračoval slimačím tempom po rozmlátenej ulici. Kde tu boli obhorené stromy, čierne ako tuná môj kamoš z vysokej, ktorého meno som už zabudol. Pravdupovediac, ani som si ho nechcel pamätať, tak som ho hneď šupol na vonkajšiu parapetu okna v mojej pamäti. Myslím, že vietor bol ten sviniar, čo si ho vzal so sebou. Keď sa z tohto pekla dostanem, napíšem mu ďakovný list a pribalím k nemu bonboniéru. Nech sa napapá.

Kde-tu sa týčili pozostatky činžiakov. Neboli obývané už aspoň miliardy rokov, v takom boli stave. Samé trhliny a diery. Okná bez skiel, byty bez nábytku. Ohníčky si svoje miesta v nich našli. No keď som sa zahľadel pozornejšie a napol všetky nervy tak, že mi skoro praskla gumička v slipoch, zazrel som pohyb. Tiene pobehovali po bytoch sem a tam. No možno to bol ich duch utrpenia. Žiť v priestoroch až na kameň opustených a hľadať zvyšky svojho predošlého bývania. Myslím si, že je to márne ako strkať prst do kľúčovej dierky. Dobre viete, že tie dvere sa aj tak neotvoria.

Za týmito budovami boli ďalšie a za nimi ďalšie. Celé sídliská a mestá. No v úplnej diaľke, niekde asi uprostred tohto všetkého sa týčila jedna budova, odlišná svojou stavbou. Bola špirálovitá až ma pri pohľade na ňu motalo. Na jej vrchole bolo niečo ako veža s množstvom svetielok. Že by si Satan robil teplú disko žúrku? Ak je pozvaný aj

Michael Hasellhoff, tak sa pridám. Môj tip bol, že mierime práve k tej párty. Len som zvedavý, ako ma dostanú až tam hore, do prdele, keď sa neviem hýbať. Dúfam, že nie na chrbte jedného z tých trolov. To sa radšej vyštvierám zubami po lane.

Cesta bola kľukatá a viedla rôznymi uličkami po rozbitej asfaltke. Tie ulice mali dokonca vlastné názvy. To asi pre debilov, ktorí by sa mohli stratiť pri odbehnutí si na zmrzlinu a nevedeli by sa vrátiť nazad na svoje miesto večného utrpenia. Boli tu ulice ako Cesta smrti. Myslím si, že ten názov odkukali, Poliaci sprostí. Potom Ulica beznádeje, Cesta zlodejov, Agónia mŕtvych a Ulica tmy. Viac som si ich zatiaľ nevšimol. No podľa mňa boli všetky rovnaké. Ako opice s červeným zadkom. Náš autobus nás práve viedol po Ceste strachu A. vôbec netuším čo to „A“ môže znamenať. Ale asi má ulica viac sekcií. Keď zomriete, dostanete sa sem a postupom času, keď si toho už veľa vytrpíte a nasraté budete mať v boxerkách poriadne, vám osud zmiernia. Vtedy sa dostanete na cestu strachu B. tam je strach už menší. Na miesto dennodenného posratia sa od strachu si naseriete len cez víkendy a sviatky. V ostatné dni sa počúrate. Keď budete mať aj tu za sebou niekoľko sto rokov, tak po odoslaní žiadosti a vyplnení tisícstranového formuláru, pozor, nesmiete sa pomýliť, vás šupnú na sektor C. A to už je skoro ako v raji. Už sa od strachu neposeriete, len občas poštíte. Cez víkendy máte voľno a prístup do Cirkusu smrti s bezhlavými opičkami úplne zadarmo. Na miesto chladnej prázdnej miestnosti s dierou, cez ktorú neustále fúka, dostávate kľúče od nového bytu s jednou drôtenou posteľou a jednou

Knižkou čierneho utrpenia so zvučným názvom: Ako byť správnym členom utrpenia alebo tisíc a jedna rada ako trpieť. Samozrejme, že autorom je náš skromný červený Gumkáč Satan. Všetká sláva jemu. Trikrát hip, hip, hurá! Keď znova ubehne nejakých blbých tisíc rokov, viem už sa opakujem, tak sa môžete vyšvihnúť až na vedúceho týchto troch ciest. A to už je, páni, med lízať.

Utrpenie a strach už máte len v jeden deň za rok a to cez Vianoce ako darček pod stromček. V ostatné dni len spôsobujete strach a hnačku tým pod vami. Plus ako bonus cez sviatok Všetichsvätých si môžete vybrať jednu miestnu diablicu a poriadne vykutať jej telesné otvory. Vraví sa, že majú naozaj obrovské nosné dierky, takže môžete pichnúť svoju kukuricu aj tam. Slast' zaručená. Z vedúceho sa dá potom ešte vyššie dopracovať. Je to naozaj úžasné, aké možnosti poskytuje peklo a tvrdá práca. Môže sa z vás stať manažér či rovno riaditeľ. Nie som si istý, pokiaľ tento rebrík siaha, ale musím uznať, že je to dosť vysoko. Pri každej vyššej pozícii sa vám trest zmiernuje, až na minimum. Úplne sa vytratiť nemôže, ste predsa v pekle a nie na Bahamách, človeče. A ďalšími bonusmi v kariére sú častejšie sexuálne radovánky, viacej ľudí pod sebou a viac voľnosti. Ale vždy len do určitej hranice, lebo jedine Satan môže byť tým najvyšším. Satan je náš pán. Ale hovno. Jebať ho!

Takže takto som si to predstavoval ja. Možno sa nemýlil, ale neskôr ma to už netrápilo. Po pekelných uliciach sa pohybovalo množstvo trpiteľov. Všetci mali nejaké očividné zranenia, najskôr smrteľné, ktoré ich sem dostali. Na niektorých zase utrpenie a bolesť vychádzala z duše. To sa dalo vyčítať z ich neprítomných pohľadov. Boli to stratené duše bez štipky nádeje na zlepšenie. Idioti. Načo si podrezávali žily. Bol som rád, že som ich pozoroval len cez okno v autobuse a nie priamo zoči-voči. Mohli by urobiť hocičo. Niektorí horeli, niektorí skackali, niektorí sa plazili ako batolaťatá, niektorí len postávali, no všetci do jedného vrieskali. Vrieskali, plakali, nariekali. Bola to zmes bolestných emócií, ktorú nevedeli zadržať. Bolo to strašné. Fakt strašné. Nič horšie som v živote nevidel. Aspoň kam siaha moja pamäť. Vlastne je to sem len za roh.

Po dlhej ceste busom sme konečne zastavili, priamo pod špirálou schodov, čo viedli do veže. Cestujúci začali vystupovať pekne po jednom ako na pekáči. Pár ich znova začalo vrieskať. Mne sa nechcelo. Nie vrieskať, ale vystupovať. Aj by sa i chcelo, kebyže viem chodiť, ale takto že ma prenesú, nejdem. Hej! Ja tu zostávam, dobre? Ja vám tu budem strážiť veci. Aby si aj Elvis mohol oddýchnuť a skočiť na pivko. Nebojte sa, neutečiem vám. Veď kam by som aj mohol, nie? Hehe. Ale vážne, mne sa fakt tam hore nechce. Prečo tam nešli aj ostatní z iných autobusov? Prečo práve my? Ja si vyčkám rad tu na mieste a pôjdem dobrovoľne posledný. A ozaj, viete vôbec, že mávam závraty? Myslím, že nikto nepotrebuje mať ovracané schody. A mne býva vážne zle. Nie je

to výhovorka ako v škole, kľudne sa spýtajte mojich rodičov. Oni vám to určite potvrdia, možno sú aj tu nikde dole, ktovie? Takže prajem príjemnú zábavu, nie moc pekelného ohňa a možno sa niekedy stavím, keď budem na dovolenke. Ale moc s tým nerátajte, mám deravú pamäť. He. Ja si tu trochu schrupnem a potom vyrazím. Kurva! Každý už stál nastúpený vonku a ku mne sa v uličke blížili tí škaredí zmrdi bez tváre. Piča systém, nič mi nevychádza. Aj možnosť rozhodovania sám za seba mi bol odoprený. Keby som to bol vedel, určite by som nič nepodpisoval. Mne sa hneď zdalo, že tomu agentovi vytrčajú rožky spod kučeravých vlasov. Nemám rád fúzkatých ľudí, ktorí si nevedia zapnúť rázporok po močení. And'ala jeho. A to, že bola táto cestovka tak ústretová a tak lacná cesta. Malo ma to napadnúť, že je v tom figeľ ako buk.

S násilím ma vyvliekli von a posadili na neďalekú rozbitú lavičku. Nebol som na nej sám. Sedel tam nejaký zúbožený starček a zísal do prázdna. Určite pomätený. „Ujo?“ Prihovoril som sa mu pošepky, aby ma tí quasimodovia nezačuli. Starček sa ani nepohol. Stále zísal. „Ujo? Nie ste vy Forrest Gump?“ Troška vtipu na začiatok konverzácie nezaškodí. „Ako ste sa sem dostali ujo? Ved' vyzeráte byť mierumilovný človek.“ Hľadel som mu do strnulej mŕtvej tváre. To tu mal asi každý. Čakal som nejakú odpoveď, keď tak aspoň nejakú sprostosť, ale aspoň niečo. No starček sa stále ani nepohol. Dokonca ani viečka sa mu nepohli. Vôbec nič, žiadna reakcia. Toto, že by bolo jeho utrpením? No neviem. Skôr ma napadá, že presne takto vyzeral aj keď

ho doma mŕtveho našli. No ale čo takého mohol spraviť, že ho sem šupli? Asi niečo za mladi. Jasnú! Je to vojnový veterán. Kopli ho sem potom čo postrieľal vlastných a nie tých blbých Japončikov. Šikmooké kurvy. Ale taká čínska šľapka, to je iné kakao. Kto vie ako fajčia? Hm. Stálo by to za hriech.

Keď naša dlhoočizná konverzácia so starčekom skončila, zrazu sa pohol. Bolo to neuveriteľné. Niečo ako zázrak v priamom prenose. „Dedko, takže predsa žijete?“ Zvolal som nadšene a aj by som mu zatlieskal, vedieť tak hýbať rukami. No v mysli som tleskal. „Ujo, spravte to kúzlo ešte raz, prosím!“ Bol som v tej chvíli ako decko u kúzelníka, ktorému nikdy nie je dosť. Špinavé drzé deti, ako ja ich len nemám rád. Všade pchajú nos, stále sa vypyujú a nič im nestačí. Človek sa môže aj roztrhať pre nich a aj tak pýtajú viacej. „No kde sme?“ Zvolal som pre seba. Na Bahamách asi nie.

Kebyže som tam, tak práve teraz pod kokosovou palmou s ľadovým koktailom v ruke šukám zozadu prsnatú černošku, ktorú som zbalil v miestnom bare na pár mojich suchých vtipov. Bol by to ale krásny život. No na miesto slnka, pláže a nahých černošiek, sedím na lavičke s dávno mŕtvym dedkom, ktorý sa nechce hýbať a rozprávať s chlapom s dierou v hlave. Nech sa ti desať centimetrová trieska z lavičky zaderie hlboko do tvojho mľandravého zadku, dedo! Nestojím o vašu spoločnosť. Máte padáka! Vypadnite odtiaľto a nech vás už nikdy

nevidím v mojom podniku chlastať. Nájdite si iný. A von! Chlapi berte ho!

Bol by som ja ale riaditeľ. He. Autobus odchádzal. Bez nás. Otočil sa na niečom, čo pripomínalo parkovisko pred nákupným centrom a stratil sa nám v kľukatých mestských uličkách. Ešte mi Elvis stihol zamávať z otvoreného okienka na rozlúčku. Hajzel škodoradostný. Aj tak som ho nikdy nemal naozaj rád. Bol pre mňa príliš teplý. No fuj. Nech si ide za inými. Určite už na neho čakajú v Modrej ustrici. Nech si ide, mne to vôbec nevaďí. Na pivo viem zájsť aj sám. Alebo vezmem tuná tohto starca, čo zíza ako sedlák na nahé prsia. Aspoň mi nebude odvrávať. A pôjde tam, kam poviem ja. Aj keď do psej riti. Seriem ja na neho. Seriem na starca. Seriem na všetkých, seriem na Satana. Na neho obzvlášť. Aj tak sa mi jeho ružová sprcha nikdy neľúbila. Vôbec nič sa mi tu neľúbi. Všetko je pre mňa príliš teplé. Celé peklo je len obrovská riť geja. Všetci ste teplí, len ja som lietadlo.

Dav sa pohol smerom ku schodom. To tie smradľavé grcky s nohami im prikázali. Zrazu sa tu hrali na veľkých dospelákov. No pre mňa sú to len zdrapy hajzlového papiera, ktorý som obsral a spláchol. Ľudkovia poslušne kráčali a začali vystupovať po kamenných schodoch. Niektorí stále potichu vzlykali, tušiac utrpenie, ktoré sa na nich tam hore chystá. Ich kroky boli veľmi lenivé a sťažka dvíhali kolená. Ostatní si asi toho moc neuvedomovali. Ich rozum sa dávno stratil niekde na

výpadovke medzi bránou a temnotou. Tí po schodoch vybehli, akoby boli na ihrisku a hore ich čaká otecko s kornútom dvojitej zmrzliny. Kokoti blbí. Rútili sa priamo do záhuby najpekelnejšej. Podaktorí sa dokonca usmievali. To boli čistí blázni. Tým už nič neublíži. Už sú vo svojom svete. Obyčajní, normálne uvažujúci, sme zostali snáď len dvaja. A to ja a Blb. Zabudol som už jeho sprosté meno tak som ho nazval, ako mi bolo najlepšie. Myslím, že Blb mu pasuje. Má také obočie ako blb. He. Vlastne nemá žiadne. Veď uhorel do tla ako zemiak. Ale je to smiešne. Inak o jeho zdravom rozume som tiež pochyboval. Nepripadal mi ako normálny vôbec. Ak nás budú hore rozdeľovať do skupín, tak to radšej chcem byť s týmto ujom. Alebo sám, keď sa inak nedá. Jeho neberiem. Nato je príliš veľký blb.

Jeden trol vzal do rúk tú sračku s očami, ktorá sa s nami tiež viezla, so sebou. Musel som sa začať smiať, keď ho s malou lopatkou pchal do dvojlitrovej fľašky od kokakoly. Takú srandu som už dávno nezažil. Smial som sa tak nahlas, že sa lavička triasla. S takýmto číslom by mohli vystúpiť aj v televíznej show. Ľudia by si mohli aj stavať cez SMS, či sa do fľaše napchá. A napchal sa. Na môj veru ho tam dostal celého. Nevynechal ani kvapku hnedej sračky. Keď tam ako posledné súkal oči, všimol som si až mi to pripadalo nemožné, že na mňa škaredo zazerajú. To asi kvôli výsmechu. Je z neho drť a aj tak neznesie kritiku. Chudák jeden. Handrový panák má viac hrdosti ako tá kopa sračiek. Potom ho škaredý trol odniesol. Druhý škaredý trol si prišiel po mňa. Bol to ten istý, čo ma vynášal z autobusu. Ale mne to bolo jedno.

Odporní boli obaja. A znova som mal grcku v hube, keď sa priblížil. Do piče, sprchy tu vôbec nemajú? Alebo aspoň jazerá, či bačorinu. Všetko by bolo lepšie ako tento smrad. Ako by mi hnil pred očami. Fúj!

Cesta hore schodmi bola krutá a nekonečná. Keď som sa po dlhej skurvenej chvíli naučil nedýchať moc nosom, nepovracal som sa, tak som sa trochu porozhliadol po celom pekle. Schody totiž neviem akým zázrakom, ako by viseli vo vzduchu. Nemali ani žiadne oporné stĺpy ani zábradlie, ktorého by sa dalo chytiť. Vôbec nič, len holé mramorové schody, kde tu poffrkané krvou. Občas sme narazili aj na pozostatky nejakých ľudí. Idioti, nechať sa takto dokaličiť ešte aj v pekle. No vďaka otvorenému priestoru som mal naozaj výhľad na celé peklo. Mať tak poruke vlhké vreckovky, tak by som si aj od dojatia poplakal.

Peklo z výšky pripomínalo obrovské kamenné mesto, ktorého čas zastal niekde medzi desiatym až pätnástym storočím. A keď som sa porozhliadol poriadne a našpúlil oči, ako len tie svine dovolili, uistil som sa, že to mesto je. Alebo rovno niekoľko postavaných na sebe. Bola tu napríklad Eiffelova veža. To je čo? Verte mi, že som si skoro cvrkol od prekvapenia. Bola síce dosť zdemolovaná a na jej vrchole horel asi večný plameň, ale bola to ona. Inak stála dosť nakrivo. Asi krívala. Potom tu bola socha slobody v diaľke s odtrhnutou rukou a kúskom ksichtu. Big Ben tu bol bez ručičiek v hodinách. Veď načo. Tu aj tak čas stále stojí. Dvojičky stáli neďaleko, aj keď sú už dávno zrovnané so

zemou. Tieto pekelné boli deravé ako syr ementál, tiež ledva stáli. Zovšadiaľ z nich stúpala dym. Vlastne dymilo sa tu naozaj hodne. Dym bol naozaj všade. A v úplnej diaľke som zazrel niečo, čo mi strašne pripomínalo saharskú púšť a pyramídy. Len s rozdielom vo farbe. Tu boli čierne ako smrť. Inak strašne veľa vecí tu mali červených. Nevieť, kurva, čo tu majú s tou farbou stále. Asi je obľúbená u šéfa. Vždy, keď ráno vstane a postaví sa pred zrkadlo, prvé čo zazrie je jeho obrovský červený kufor, čo mu vytrča. Tak možno preto.

Inde na druhej strane mesta boli vodopády Niagara. Nikdy za svojho života som ich nevidel. Až doteraz. Musím povedať, že boli väčšie ako v telke. A bola v nich aj voda, valiac sa celým svahom až dolu. No bola vriaca. Mohla mať tak tisíc stupňov. To som posudzoval podľa množstva výparov a desivého kriku ľudí, čo sa v nej topili. Bolo ich na milióny. Jeden vedľa druhého. Ako po potopení Titanicu. Prúd ich privalil odkiaľsi z tmy tu v týchto miestach padali veľkým oblúkom dolu na skaly. Tí, čo prežili vriacu vodu, zdochli nastopro na skalách. A keď aj niekto prežil aj tisícstupňovú vodu, aj silný prúd a dokonca pád z obrovitánskej výšky na skaly, to museli byť ozajstní hrdinovia, ty kokos, sa znovu vracali nejakými čudnými podzemnými vodami nazad do tej rozbúrenej rieky a zase skončili tu pri vodopádoch. Čiže šanca na prežitie nulová. A potom sa to ich utrpenie stále dokola opakovalo až do zbláznenia. Tak tomuto sa hovorí systém, kurva. Kde sa na to hrabú naše väzenské cely či elektrické kreslá. I keď aj tie sú už zakázané vo väčšine štátov. Už dávno to nie je to, čo bývalo. Ach! Kde sú tie staré

časy, keď si človek mohol z chuti zastrieľať na svojej pôde do okoloidúcich roľníkov čiernej pleti. Hneď po rannej káve to dobre padlo veru.

Čiže tu v pekle bolo všetko významné z nášho sveta tam hore. Každý si nájde svoju štvrt', myslel som si. Bolo to neuveriteľné. S takýmto niečím som nikdy nerátal. Človek, keď si predstavil pekle, tak videl samý oheň, kopu pobehujúcich čertov s dlhými chvostami a vidlami čo neustále robia: „Blleeee, bllllleeee, bllll...“ Alebo tak nejak podobne. Ale nie toto. Skutočný svet. Skutočný svet po smrti. Je to trochu ako by som, alebo ak mám hovoriť za všetkých, ako by sme v skutočnosti nikdy neopustili svet, či miesto v ktorom sme žili. Všetko sa tu rozprestieralo predom mnou v plnej svojej bolestnej kráse. Aký paradox.

Čisto hypoteticky, keby neexistovalo to večné utrpenie, ktoré nás tu všetkých čaká, by sme mohli ďalej žiť. A možno si užívať. Ale to už asi prehánam. Však ja som taký malý snílek. Ktovie, či podobné mesto je aj v nebi. Alebo žeby oni kráčali po obláčikoch? To už asi nikdy nezistím. Je to škoda. Chcel som si zahrať faraóna s pánom Bohom. Som zvedavý, či by ten rošťák zistil, že podvádzam.

He. „Lietajúce ženské! No do riti!“ Zvolal som. Áno, presne tak. Okolo preleteli nejaké čudné okrídlené bytosti so ženskými krivkami a obnaženými prsiami. Vo vzduchu som to ešte nerobil. Mohla by ma tak jedna uniesť do svojich spárov a zneužiť. Mám plné vajcia semena, potrebujem si ich vyprázdniť. Prelietavali v skupinkách ako krdeľ obrovských vtákov. A s veľkým krikom sa vracali a šantili vo vzduchu. No paráda. Ako na cirkusovom vystúpení, ale bez istenia lanom. Vyzerali ako nejakí čierni anjeli. Telo mali ženské a na chrbte im vyrastali obrovské operené krídla. Určite to boli padlí anjeli z nebies. Bol som o tom presvedčený. Nevie, kde sa tu vzali tak zrazu, lebo doteraz som si ich nevšimol. Možno som slepý. A možno ich niekto zavola. Jedno písknutie bezzubého Boba a sú tu. Zrazu nimi bola obloha posiata. Obrovská masa krídiel a nahých ženských tiel. A to každé iné. Väčšie prsia, menšie prsia, do ruky, lajdáky, po kolená, lentilky pod kobercom, stačilo si vybrať. Ktovie, ktorá sa skrýva pod číslom sedem. To je moje šťastné. Alebo si vezmem rovno sedem naraz, aby som neporušil tradíciu. Ešte, že som ráno stihol navliecť nové návliečky a vymeniť si boxerky za čisté. Všetky lietajúce diablice sa zlietavali v jednom bode, na vrchole veže. Tam sme mierili aj my. Však Frodo? Pán Satan, červená riť, má rád karaoke. V každom prípade, tento výťah pre dvoch smeruje na tú párty. Len aby sa nezasekol. Nerád by som ostal trčať niekde v prdeli, keď by tu hore zábava neprestávala hýriť ani po jednej ráno a zbesilom skupinovom sexe. No čo je na tom? Veď pichneš do ktorej chceš.

Konečne sme vystúpili na vrchol schodov. Už som aj zazrel ostatných spolucestujúcich z našej výpravy na Everest. Škoda, že budeme uvrhnutí dolu do rokliny. Tolľká snaha vyjde nazmar. Tolľko talentov a životov, ktoré by ešte možno dokázali zmeniť svet na krajší. Okrem Blba. Ten nie. Ale čo, osrať ich všetkých. Nech vyhrá najlepší, a to budem ja. Použijem aj zuby, keď bude treba.

Zo schodov sme sa ocitli na dlhej kamennej chodbe s červeným kobercom, čo viedol až k veľkým dvojitém dverám. Dvere vyzerali, že ich vyrobili snáď tisíc rokov pred Kristom, tak boli staré. Na ich čiernom povrchu boli vyrezané rôzne výjavy smrti. Ako zabíjanie, upaľovanie, samovraždy. Rôzne grimasy tváří pri bolesti, ktoré boli potom aj na niektorých častiach stien. Niektoré vyzerali ako živé. Boli desivé. Inde zase viseli rôzne maľby a biele sochy. Všade vyobrazená len smrť a utrpenie. Ani som nečakal holandské krajinky s množstvom pestrofarebných kvetov a priesračných potôčikov. I keď, bola by to zmena konečne. Na chodbe bolo hnusné teplo. Zadýchaný vzduch tam postál už pred tisíckami rokov. Fuj. Kurva, zapnite niekto klímu! Alebo hocijaké ventilátory či vejáre z lipových listov. Postačia mi aj noviny na ovievanie, len niečo spravte s tým zapareným vzduchom. Ja sa nato môžem takto vysrať, keď vy sa neviete postarať ani len o svojich najlepších tanečníkov tanga. Takto tancovať nebudem. To si radšej dajme ešte raz schody. Tam bol aspoň aký taký čerstvý vzduch. Do piky! Celý život platím dane a potom ani jednu klimatizovanú miestnosť vláda nevie vybaviť. Človek aby si musel zariadiť všetko sám ešte aj po

smrti. Nikdy nebudeme mať pokoj, my pracanti s modrými montérkami, chlpatým chrbátom a pivným bruchom.

Na chodbe boli všetci. Niektorý sedeli, iní nervózne stáli a prešľapovali. Skoro ako na ozajstnom súde. Ideme do basy alebo von? A verdikt znie, že ani jedno ani druhé. Stanú sa z nás diablovi otroci. Basa, niekde na opustenom ostrove so zabijakmi, ktorí majú radi nové mäsko, by bola pre nás vykúpením z pekla. Ale náš čas už dávno vypršal. Nemali sme sa hrať s tými presýpacími hodinami. Veď každý vie, že sú sklenené a kurva krehké. To sa aj stalo. Do vtedy sme si ich prehadzovali z ruky do ruky, kým nespádli a neroztrieštili sa na milióny kúskov. Sme v prdeli. Tak by som nazval aktuálnu báseň, keby som bol básnikom a chytila by ma múza za studené gule. Naraz za obe. Je to trochu šok, ale dá sa to prekonať. Lenže básnikom nie som, lebo nemám básnické črevo. Inak počul som niekde, že si ho mnohí dávajú chirurgicky odstrániť. Že vraj sa z neho môže vyvinúť rakovina. Je to v piči. Dnes si človek nemôže byť istý ničím. Ani len tým či je Satan heterák alebo bi. Stavil by som osobne na to druhé, ale dnes už druhé kolo stávkov otvárať nebudem. Nejak po tom prvom mi ostalo prázdno v hlave.

Posadili ma najďalej od dverí. To asi preto, že som prišiel posledný. Skurvená diskriminácia. Človek je biely a zaobchádzajú s ním ako s pojebaným cigáňom. Do chuja, gadžovia! Čo si myslíte o sebe, že

ste? Moje kočovné kmene pozostávajúce z mojich štyridsiatich detí, troch manželiek a mňa, sem pricestovali dávno pred vami, ako vaše biele vyplašené tváre uzreli svet. Ale nie, blbosť. To zase tá moja skvelá fantázia robí zázraky. Ale kurva kávu variť som ju nenaučil. Boha jeho prašivého v montérkach. Ale sedel som najbližšie k asistentke pána riaditeľa. Bola blondína. Asistentky by asi mali byť. Vyzerala ako normálna plnohodnotná ženská, až na malé rožky, ktoré jej vykúkali spod bujnej hrivy. Jaj, a mala chvost. To som si všimol neskôr, keď išla okolo s nejakými papiermi. Inak bola dokonalá. Mala na sebe sivý kostým s červenou kravatou a pod ňou obrovské cecky, ktoré sa priam dusili v malej podprsienke. Tak by som im pomohol nadýchnuť sa, ale žiaľ telo ma stále neposlúchalo. Blbý štól kartónu. A stále sa na mňa usmievala. Asi som jej bol sympatický. Veď prečo aj nie. Určite by si cez obed, dolu pri Eiffelovke, dala povedať. Držal by som ju pri kmásaní za chvost a dával jej to zozadu. Len by kňučala od rozkoše. Takého ešte nevidela. Ozaj, keď už to spomínam, aký penis vlastne mám? Do piče, nepamätám sa kedy som ho naposledy videl. To som inak veľmi v sračkách. Som úbohejší ako dalajláma s pásom cudnosti. Nie v zlom, dedko. Keby som sa aspoň mohol pozrieť. Len na chvíľu nakuknúť, aby som sa ukludnil, že to nie je nejaký krpáň od liliputánov, ale bohatier od obrov. Ale určite je to v pohode, myslím si. Dúfam. Kurva, ja to musím vedieť.

„Prosím vás slečna asistentka diabolica. Môžem vás požiadať o jednu láskavosť?“ Začal som veľmi milo. To mi ide. To aby ma hneď neodpálkovala za ihrisko.

„Počúvam vás, pán Jonathan.“

Do piče tam! Odkiaľ vie moje meno? Mám ho snáď napísané na čele? Alebo v útrobach mozgu? Tak choďte do riti. Toto sa mi ani trochu nepáči. Ako mám byť dobrým agentom, keď tu každý hneď vie moje meno. A ja som ho skoro zabudol. „Môžete sa mi pozrieť do nohavíc na vtáka?“ Snažil som sa to vyjadriť čo najjasnejšie. Aj výraz tváre dúfam tomu nasvedčoval.

„Je úplne v poriadku, pán Jonathan.“

A otočila sa mi chrbtom, k svojim papierom. Je to úplne v poriadku. Ako to môže do tulenej riti viesť? Hneď. Len tak? Že by vedela všetko? Či každý tuná vie všetko okrem nás trpitel'ov? Ja fakt neviem. No v každom prípade som spokojný s odpoveďou, nie je malý. To je isté. Povedala, že je to úplne v poriadku. Alebo ma možno pozná zo života. Určite mi ho už vyfúkala neraz za garážami alebo v aute. Áno tak to bude. Určite je jednou z tisícok, ktoré som už vymrdal a odkopol. Som ja ale geroj. Možno v tejto chvíli, v reálnom svete, za mnou niektoré ženské plačú. Jaj, ale som rada cmúľala jeho vtáka! Jaj ale by ma teraz pichal, keby tu bol! Celkom pekná predstava.

Začul som ostatných, ako sa o mne rozprávajú. Najskôr ma počuli. Konkrétne, že som nejaký grobian či niečo také. Ja im dám.

„Starajte sa o seba, vy mŕtve sračky!“ Všetky oči boli na mne v tom momente. Dokonca aj oči z kokakola fľašky. Tie na mňa škaredo gánili celý čas. „Môžem vás očúrať. Všetkých. Rad radom! Vy cigánske kurvy. Vy mongoloidné zvieracie šľapky bez ostychu. Vy rozťahané semenníky muflóna v ruji. Vy škaredé osirelé deti z kukurice. Vy nahromadená týždenná zápcha. Vy rozťahaný ritný veniec Satana!“ To už som asi prehnal. Trocha som sa nechal uniesť hnevom. To už sa nepáčilo ani sexi asistentke. Veľmi škaredo sa na mňa dívala. Zabíjala ma očami. „Keď si teraz od vás vypýtam kávu, asi mi do nej napľujete že?“ Spýtal som sa jej. Lebo kávu som už nemal stovky rokov. A kde je lepšie miesto, ako v čakárni do pekla. Som ja ale tĺk. Najprv som si mal vypýtať kávu a až potom nadávať. Stále si ten postup popletiem. Ale tak čo sa dá čakať od človeka, ktorému neónka presvitá cez dieru v hlave? Podnik by som už založiť nedokázal. Ale myšlienka by tu bola. Ešte zohnať niekoho, kto to zrealizuje za mňa. Asistentku o to radšej už nepožiadam. Tá by ma hneď zruinovala. Ešte aj ľavé vajco by odo mňa vysúdila po krachu. A to nedám. Mám tú sviňu rozťahanú rád. Prirástlo mi k srdcu. Nie doslova. Vlastne ich mám rád obe. Dvojičky moje visiace.

Po krátkej odmlke, keď som sa utíšil a nevravel nič, sa všetci vrátili k svojim pôvodným problémom. Smrť, utrpenie, bolesť, plač a všetky tie ostatné hovná čo ich sužovali a trápili ich nevinné dušičky. Úbožiaci. Ešte stále sa nezmierili s osudom. Hlúpa nádej v nich stále tlie. A o chvíľu už asistentka viedla prvého odsúdeného do pažeráka

diabla. Vošiel do dverí a už som ho nikdy viac nevidel. To bol prvý. Pravdupovediac, nepamätal som si ho ani z busu. Určite jeden z tých, ktorí celý čas mlčky sedeli a báli sa čo i len hubu otvoriť a zakričať, že chcú ísť domov.

A preto vošiel ako prvý. Bol by som zvedavý, aké hodnotenie tu majú. Či trest dostanem zato, čo som vykonal v živote, alebo sa zohľadňuje aj celkové správanie až sem, do užšieho výberu. Ale kde, do prdele, sú ostatní z iných busov? To by som rád vedel. Normálne ma to trochu trápi. Či hentých vzali rovno na pekáč, bez ďalšej možnosti obhájiť svoje konanie? To musia byť iné kalibre potom. V takom prípade sme my asi elita. Sme lepší. Samozrejme okrem tých očí v kokakola fľaške. Čo už len ten mohol spraviť? Najskôr je tu úplnou náhodou. Hovno sprosté. Možno ho sem doviezli len kvôli tomu, že Satan si rád pochutnáva na hnedých koktailoch. To je zas výsledkom blbého omylu a chaosu v tom množstve spisov. Niečo sa zle založí a potom to takto končí. A Blb sem tiež nepatrí. Nemám rád omyly v systéme.

Druhá vošla žena. Dosť nariekala. A celá sa triasla od strachu. Ešte, keď jej Satan povie, „BU!“ tak sa istotne poserie. Možno by si každý cvrkol. Od jeho Bu-bu-bu. Hrôzostrašné slová. Tretí vošiel dáky čudný chlap so zakrvaveným bielym tričkom. Čistý priestrel cez srdce. A trafili mu aj písmenko „Y“ v slove New York, čo mal vytlačené na

chrbte. Asi nejaká zanietená sekta, bojujúca proti mestu. Určite sú všetci z okolitých dedín a denno-denne zbierajú koní trus na poliach. Sedlač blbá.

Keď sa dvere zavierali, zazrel som v štrbine jasnú žiaru. Takú, akú vidia denne zvárači pri práci. Myslel som si, že bude tiež červená, ako skoro všetko tuná. Ktovie, čo tam vnútri Satan zvára. Možno si robí klietku pre seba. Objednať si cez net nemôže, lebo internet tu podľa mňa nemajú. I keď by to mnohé veci uľahčilo. Alebo zvára kovové oplotenie pre opičky ako sme my. To musí narobiť kopec tyčí. Keď začal len teraz, tak možno o sto rokov, na deň svätého Patrika, to dokončí. Keď nie tak ho nazveme Looser. Ha! Navlečieme na jeho tlsté telo s ovísajúcimi bradavkami biele tričko s veľkým nápisom, ktorý hlása, že kam má ísť zakaždým, keď niečo chce. „FUCK YOU!“ A pod nápisom šípka, smerujúca na jeho otvor lásky. Samozrejme, že to bude na chrbáte. A v noci mu priviažeme na hlavu lampičku, aby to bolo skvele čitateľné aj v nočných temných uličkách tohto prekrásne skurveného mesta. Možno sa z neho stane chodiaca reklama na chipsy či Pepsi. A možno sa mu to aj zaľúbi. Otvorí si živnosť a bude tým aj zarábať, päť dolárov na hodinu. Celkom dobrý kšeft pre takého hajzlíka.

Dvere sa medzičasom otvárali a zatvárali. Dnu postupne vošli všetci ľudia. Idiota vo fľaštičke museli odniesť v rukách. Ako za čias Leninovej vlády. Zostali sme čakať len ja a Blb. Ešte stále ma nevedelo

napadnúť jeho meno. Ale takto na konci cesty už to bolo maximálne jedno. Aj keby od toho mala záležať naša záchrana. Žiaľ moje gul'ôčky inteligencie sa dogúľali. Voľakedy ich bolo toľko, že by som z nich zámky vedel stavať. A teraz? Dve do každej ruky a jednu, čo si môžem tak kopať po ceste pred sebou. To je tá časť mozgu s pamäťou. Je dobrá už len na to, aby som ňou po niekom hodil. Možno to skúsím na Satana, keď sa zohne po mydlo. Snáď ho trafím. Pevne dúfam, že nemá nejaké nadprirodzené schopnosti, ako mal Jedi zo Star Warsu či podobné kúsky, čo sa neustále omieľajú v každej rozprávkovej knižke. Ale najskôr tí spisovatelia šliapali na nejakých drogách. Bez drog boli radi, že si sami dokázali zaviazať šnúrky na topánkach.

„Tak ako starec? Tiež si trochu nervózny?“ Ozval sa Blb a prisadol si ku mne na somársku lavicu. A to ako prečo by som mal byť? Čaká nás snáď nejaká písomka? Lebo ja som sa včera večer neučil. Ja som si radšej dal nočný kurz sebaukájania. Naľahoval som vrabca až do tretej rána, keď z neho vypadla posledná kvapka citrónády. Černošky ma fakt rajcujú. Alebo mám byť nervózny z toho, že nik z tých dverí nevyšiel? No a čo? Aj tak som ich nemal rád. Len tu dýchali môj čerstvý vzduch.

A vieš, aké je ťažké pre prírodu ho vyrobiť v takom množstve? Nie? Tak ja ti to poviem. Omnoho ťažšie, ako sa bez bolesti vysrať po celodennej fazuli. Ale tebe to zbytočne hovorím. Ty si úplne iný rákosník ako som ja. U vás dole je ešte aj tá voda hnedšia ako u nás. My si ju filtrujeme totiž. To vyvaľuješ okále čo? Ty holobriadok

zuhl'nateny. Fakt si myslim, ze toto miesto ma nejako tankuje? Ze z pekla mam stiahnuté gulky gumičkou? Ze sa mi žalúdok skryl v hornom poschodí, niekde medzi bradou a hrtanom? Ze sa mi diera v hlave chveje práve preto? No to ani z ďaleka, kamarát môj. Ja som aj zabudol, že nejaké peklo a nejaký teplý Satan existujú. Kebyže som len o pol stupňa kl'udnejší, tak by som si tu otvoril bufet s hotdogmi a predával ich malým mŕtvym deckám. Takže takto som z toho nervózny. Ale ako vidím, ty si poriadne, Blbe. Ešte aj druhá brada sa ti chveje. Bacha na to. Môže ti odpadnúť. Ja byť v tvojom stave, ani rukami by som nepohol a hneď trielil na pohotovosť. Možno ťa ešte dokážu zachrániť. Alebo časť.

„Som v pohode.“ Odvetil som mu, a to si už pre neho prišli diablovi pomocníci. Pre nich to bola práca ako každá iná. Svine, škaredé. Moc toho nestihol povedať.

Myslím, že len ahoj a nech mám krásnu budúcnosť. Ale nie som si istý, lebo som ho nepočúval. Potom, krátko pred tým ako zavreli za ním dvere a ja som ho už nikdy nevidel, spravil čudesný úškrn. Myslím, že sa chcel usmiať. Ale tým, že pery dávno nemal, to vyznelo strašne groteskne. Priam až úboho. Jaj chudák, Blb až do konca. Dvere sa zabuchli a v čakárni som zostal sám. Spoločnosť mi robila len diablova sekretárka. Medzi nami, veľmi rád nazývam osoby zakaždým iným menom. Robí mi to radosť. Tak len pre zaujímavosť aby ste si nemysleli, že som blázon. Hehe.

Sekretárka stále niečo písala. Vôbec s ňou nebola sranda. A samozrejme ešte tam so mnou bola moja krutá bolesť hlavy. Mám pocit, že sa so mnou už zrástla až do takej miery, že by som jej mal vymyslieť meno. Hm. Zaujímavý nápad. Ale aké? A otázkou je či mužské alebo ženské. Odkiaľ, do frasa, mám vedieť akého je rodu, keď som ju ešte nevidel? Zatiaľ ju len cítim, ale možno časom sa zhmotní a pohltí ma aj s obsranými boxerkami. No ešte to. To nedovolím. Radšej jej vypálím rybník. A nechcem počuť už žiadne žabie kvákanie po nociach, keď sa snažím zaspáť. Vy nevstávate ráno do práce ako ja. A ešte, keď prší a v dáždniku mám samé diery. Je to ako kryť sa sieťkou na ryby. Nejakto tie svine kvapky stále prepchajú uzučké telíčka a dopadnú na mňa. Ja to nechápem, ako to robia. Asi to zdedili po prarodičoch. Ujovi Kvapkounovi a tete Kvapkanici, čo sa rada rozlieva. Tomu sa hovorí gény.

Dvere sa rozrazili a kráčali si netopiere po moju úbohú dušu. „Ahá! Kubko a Maťko z rozprávky!“ Zvolal som na nich a smial som sa. Prišli mi zrazu náramne vtipní, títo dvaja Afričania. Bez slova ma chytili pod pazuchami a vliekli cez bránu smrti. Ešte som stihol utrušiť sexuálnu narážku na asistentku, ktorú si neviem vybaviť v mysli, a už som bol aj ja vo svetle.

Posadili ma na strašne ľadovú lavicu. Ako by som si sadol na snehuliaka. Vajcia sa mi tak scvrkli, že by ich nenašla ani najlepšia šľapka z Kambodže. Aspoň by som odišiel bez platenia. Chvíľu mi trvalo, kým si moje zázraky prírody v očných bulvách zvykli nato kurva jasné svetlo. Na sekundu ma napadlo, či som sa ja debil neocitol v nebi. Žeby to bol celý jeden obrovský žart? Výstrelok Pána Boha či Ježiša? Popri masturbácii nemajú čo robiť, tak skúšajú trpezlivosť obyčajného človeka? Keď áno, tak sú to obyčajný hajzli a patria do pekla. Ale neskôr som sa presvedčil, že tomu tak nebolo. Prečo? Lebo, keď si moje oči zvykli, predou mnou sedel Satan, v tej najneočakávanejšej podobe, ktorá by mi ani v snoch nenapadla.

„Do riti! Michael Jackson!!!!!!“

Zvolal som od prekvapenia. Tak toto je už moc husté kakao. Najprv som nechcel veriť svojim očiam. Párkrát som ich preto znovu zatvoril a otvoril. Či nezmizne. Nezmizol. Myslel som si, že stretnem toho klasického satana s červenou kožou, dlhými kozími rohami a papuľou ako byvol. A na miesto toho tu len tak sedí tento veľmi biely beloch so srdcom černocho. Keby som si nebol istý, že som v pekle, tak by som povedal, že som nastopro na silných drogách. Heroín, extáza, LSD, alebo niečo podobné. A keď ich účinok odíde, zobudím sa na klinike pre duševne chorých, v bielej izbe, kazajkou na sebe a sensorom pohybu v zadku. Ale bol som v pekle. Všetko tomu až doteraz nasvedčovalo. Okolie, diabli, mučivá bolesť. To sú tri slová do

vylúštenia krížovky. A môžem ju hneď odoslať a možno vyhrám plavbu po Amazonke. V záchranej veste, vykladanú diamantmi od Swarovského sa krásne lovia krokodíly. Ten človek musí byť najväčším buzerantom na svete. V jeho ritnom ventile sa už určite postrácalo zopár vecí. Vibrátor, uhorka, noha od stoličky, hasičská hadica a podobné sračky pre teplých. Fuj! Keby bolo na mne, pošlem všetkých takých v jednej rakete na Mars s polovičným palivom a bez spiatočného lístka. Baj, baj, chlapci. A pošlite mi pohľadnicu.

Tak Michael Jackson v celej svojej kráse, sedel na kresle s označením Satan. Aha! Tak teraz ma napadlo, že prečo bola tá biela žiara v tejto miestnosti. Veď s jeho bielou tvárou by mohol kľudne robiť pouličné osvetlenie na Wallstreet. Alebo aj maják by sa celkom hodil. Tie dnešné nestoja ani za mastný flák na polyuretánovej košeli. Černoch s bielym ksichtom. Tomu sa hovorí Hollywood. Tam je naozaj všetko možné. Ešte aj z opice urobiť prezidenta. „No hello Miky. Ako sa darí? A čo tu, kurva, do piče, robíš?“ Zasmial sa. Tichým ženským smiechom na hranici počuteľnosti. Akoby mal v ústach prilepenú písťalku na psov a ja som akože pes baskervillský. „Ty pedofil nakazený. Rehoceš sa ako buzna či ženská so zaseknutými pyskami!“

Znova sa tak teplo zasmial, až ma to vytáčalo. „Ten smiech si odchytil od detí, ktoré si mrdal vo svojom Disney sídle? Takto dávali najavo svoju nespokojnosť s krátkym vtákom? Inak medzi nami, je

čierny alebo biely?“ Ja by som stavil na čierneho koňa. Ten biely sa mi nepozdáva. Má nejaké krivé nohy. Ako by sťažka stál vzpriamený. Miky ako Satan bola urážka celého pekla. Aspoň pre mňa. Všetko bolo v pohode zo začiatku. Ten autobus, neustála bolesť, ľudia s vlastným utrpením, ktoré nikdy nekončí. Dokonca aj tie budovy a výjavy z nášho sveta, boli ako-tak v pohode. No ale toto bol vtip roka. Maximálny brept. Obrovská diera v scenári. „Tak ako si sa sem, do riti, dostal? Išiel si sa vysrať na záchod a čľup, vtiahlo ťa to a spadol si rovno sem?“

„Bol som vygenerovaný počítačom.“ Ozval sa Miky.

„Tak vygenerovaný počítačom.“ Od prekvapenia mi obočie skoro vyskočilo nad hlavu. Už by som si ho musel lepiť nazad. „A to sa ako, do piče, mohlo stať?“ Stále som nechápal. Miky založil rukami na svoje chudé kolenné jabĺčka. Snažil sa tváriť veľmi prísne a vážne, no mne pripadol ako loutka z blbej poľskej rozprávky. Iba ju rýchlo spáliť a zahodiť.

„Predošlý Satan sa vzdal svojho postu a odišiel do predčasného dôchodku na Bahamy.“

„Čože?“ Kurva, prečo práve na moje najobľúbenejšie ostrovy? Ja to môžem jebať takto.

„A počítač ťa len tak vygeneroval alebo nebodaj bolo aj výberové konanie? A tvoj sexi teplý tanec sa im strašne zapáčil?“

„Nie, pán Jonathan. Vybral ma počítač.“

„To už som počul. Nič lepšie sa mi nemohlo stať.“ Ako by nestačilo, že človek skape, bolí ho hlava, ktorá je už len grotesknou spomienkou nato čo bolo, ale ešte ho drbnú pred Mikyho, ako toho najvyššieho a najtemnejšieho vládcu hrôzostrašného pekla. Seriem na takýto systém. Radšej by som sa teraz rozprával s opičkou Makak ako s tebou ty deckomrdač. A ešte ma tá buzna nazve pánom. No gratulujem, aspoň etiketu ste sa naučili.

„A kto bol predošlý Satan? Pretože ty si tu určite krátko.“ Ani neviem, kedy si zomrel. Nepamätám sa na to kvôli kráteru v hlave, ale to asi vieš.

„Predošlý Satan bol pán Clint Eastwood.“

„Clint Eastwood? Ten ostrieľaný pištoľník? Tak to je gól.“

Musel som sa začať smiať. Táto show začína mať čoraz lepšie zápletky. Už teraz by som dal režisérovi Oscara. Len by ma zaujímalo, že ako sa previnili takýto herci ako Clint, že skončili tuná dole. Určite je ich tu celá kinosála. Ich najväčším utrpením je opakovane hrať role v najhorších filmoch. Hm. To by celkom šlo. Miky je jasný. To vie snáď každý, čo urobil. Šukať zadky malým chlapcom nepatrí do časti tých lepších. Aspoň nie v našom svete. Jeho tu už dlhé roky očakávali zástupy prívržencov s transparentmi a balónikmi. A keď konečne dorazil, vystrelili aj svetlice. S ľuďmi na chrbte. To aby to trochu okorenili. Veď nie sme v hocijakom béčkovom pekle. Toto tu je elita chlapi. Se vším všudy. Kurvy na každom rohu pripravené fajčiť

okoloidúce penisy, prepchaté kasína ako v Las Vegas, preplnené regále v obchodných reťazcoch hypermarketov, najrýchlejšie autá úplne zdarma s full výbavou a omnoho viac. To všetko môžete mať v okamihu, stačí si podrezať žily alebo streliť guľku do srdca. Do hlavy neodporúčam. A hneď hupsnete na toto prekrásne miesto. Ste ochotný dať život za takýto luxus? Ja by som dal.

„Kurva Miky, kebyže viem hýbať rukami, tak by som ti potriasol pravicom. Lebo podať ruku takému somárovi ako si ty, by bol zážitok na večné veky.

„To nie je problém.“ Usmial sa, oprel sa viac do čierneho koženého kresla, ktoré riadne zapraskalo, zalomil rukami a žmurkol. Ľavým okom. Z môjho pohľadu. Toto stačilo na to, aby som sa z ničoho nič zrazu postavil na rovné nohy a od radosti vykrikol. Moja noha bola späť. A spolu s ňou aj cit vo všetkých častiach tela. „Juchúúúúúúúúúú... ..!“ Strašne som sa tešil. Človek si ani neuvedomuje, aké je to krásne rozhábať sa, kým o to nepríde. Asi to tak má byť. Lebo potom by sme sa nemohli tešiť z takých sprostostí. Moja radosť bola obrovská a trvala dlhé minúty. Najprv som vyskakoval a rozhadzoval rukami, potom som si obehol kolečko v miestnosti a tváril sa, že dobieham a trhám cieľovú pásku ako prvý na kráľovskej štafete. Po dobehnutí som sa roztancoval. Tango, valčík, foxtrot a potom miš-maš, čo ma napadlo. Nohy ma nádherne poslúchali. Ten pocit bol na nezaplatenie. Akoby som vyhral peniaze, ktoré sa mi nikdy nepodarí minúť. Po tanci som si dal ešte nejaké víťazné pohyby, ktoré často vídať v telke počas futbalových zápasov, a zadýchaný som sa usadil nazad. Telo ma poslúchalo ako za

živa, ale pľúca som mal na sračky. „Kurva, ale je to dobrý pocit!“ Vydýchol som si. „Jaj, prepáč Miky.“ Rýchlo som vstal a podal mu ruku. S úctou mi ňou potriasol. „Nie si až taký buzerant, ako som si myslel na začiatku.“

Klamem, jasné, že si. Inak, ostatní ťa za dverami ohovárali. A používali dosť škaredé slová. Ja len aby si to vedel, keď už sme sa takto skamošili. Nabudúce urobím niečo ja pre teba. Navarím ti dobrý guláš z diviny, čo ty na to? No Miky bol stále bez výrazu.

„Keď sme si takto potykali, mám otázku. Kam sa podeli ostatní, čo so mnou boli?“

„To nechajme na neskôr. Ešte sa k nim vrátíme a možno ich aj uvidíte pán Jonathan.“

To je zaujímavé. Takže aj mňa táto škaredá napodobenina Satana hodí do vriaceho hrnca. Ja som najskôr poslednou prísadou, aby bola omáčka hotová. A potom si na nás títo zvrhlí čerti pochutia, čo? To nedopustím. Možno mám hlavu deravú, ale zo štipky rozumu, čo mi nestihol vytiecť, niečo vymyslím. Veď som nejaký rytier. Aj keď už padlý. Zaujímalo by ma či kráľ nakoniec bitku vyhral, lebo pred tým než som dodýchal, som zazrel veľkú skupinu čiernych rytierov v lese. Drbnuté plechové hlavy sa tam museli celý čas skrývať. A ja som si myslel celý čas, že som jediný, kto ich prečúra. Ozaj, môj penis! Siahol

som si do nohavíc a nahmatal svojho draka. Bol tam. A vyzeral byť v poriadku. Aj vajcia. Viseli ako zvyčajne. Čakali, kedy sa znova vyprázdnia. Chlapci, nemám dobrú správu pre vás. Sme v pekle a ako sa obzerám dookola po tejto blbej miestnosti, tak to vôbec do piče s nami nevyzerá dobre. Práve naopak. Sme dávno po smrti a žiadna kurva nie je na blízku, ktorú by som vypichal. Tú diablicu v čakárni nerátam. Takže je možné, že si už nezamrdáme. A vy zostanete naveky plné. Niéééééééé... Začul som ako kričia. Bolo mi ich ľúto. Strašne rád by som im pomohol, ale v tomto prípade som mal zviazané ruky. A nie hocijako, ale na dva námornícke uzly. Tie svine sa poistili. Tak som ich z ľútosti jemne pohladil, hlavičku penisu tiež, a ruku som si dal naspäť do vaku. Miky na mňa zísal ako by som bol malý čierny chlapec v priliehavom overale. Čo? Ty si to nikdy nerobil, buzna? Tak choď do riti. Staraj sa o svoje sračky. Toto je moja vec. Môžem si pohladiť svoje nástroje lásky kedy len chcem a nik mi v tom nezabráni. Samozrejme, ak mi nevezmú nazad voľnosť pohybu. Ale to by ma nasrali veľmi. Takého rozzúreného mŕtveho tu ešte nemali, akým by som bol. Rozobral by som im tu celé peklo na šrób. Svine. Jaj ale by som si zapálil. „Miky, cigaretky nemáš? Mám neodolateľnú chuť fajčiť. Aspoň poslednú jednu, keď inak nie.“ Ani som to poriadne nedopovedal a už zo zásuvky vytiahol balíček červených marlboriek. „Jeej, ty si poklad!“ Vravím od radosti a už rozbaľujem balík. Až kým som ich neuvidel som neveril, že tam naozaj budú. Ale boli. Jedna vedľa druhej. So svojimi oranžovými klobúčikmi stáli tesne vedľa seba v objatí a dúfali, že vytiahnem práve ju. Nebojte sa, tanečnice moje, každá príde na rad. Ja

mám pľúca pre všetky. Usmievala sa na mňa, keď som si ju vkladal do úst.

Robil som to najelegantnejšie ako som vedel. Poučený z množstva westernových filmov. Klamem. Všetky to boli moderné drámy. Aspoň tak si myslím. Cigaretu som si zapálil od jednej horiacej fakle, čo stála zapichnutá v rohu miestnosti. A znova som sa usadil na miesto. Už som sa cítil lepšie. Dym mi pomaly naplňal pľúca a ja som sa na chvíľu cítil živý. Bol to šťastný pocit. Až som sa skoro spravil do nohavic. Veľa nechýbalo. Bol som ako kráľ. Prvú som vyfajčil strašne rýchlo. Len som si párkrát potiahol a už som hasil špačok na Mikyho mahagónovom stole. Druhú som si zapálil vzápätí za ňou. Chutila rovnako dobre. Keď som pri vdychovaní dymu zavrel oči, zdalo sa mi, že cítim teplé bradavky nahej brunetky, ktorá svojimi bozkami miery dolu medzi nohy. Ešte aj toto prirovnanie bolo dosť slabé na pocit, ktorý som mal. Žiaľ, nikdy som nebol dobrý v metaforách. O chvíľu som hasil druhý špak a zapaloval si tretiu. Okolie som nevnímal. Všetko som mal upiči. Aj celého Mikyho a jeho kyslí ksicht ako citrón, keď som fajčil jednu za druhou ako hlavný tester cigariet po dovolenke. Svet sa mi teraz skladal len z cigariet, dymu a ohňa. Nič iné nejestvovalo. Všetko bolo len pomyslené. Fajčil som ich tak, ako by boli moje posledné. Aj som si myslel, že tomu tak bude, preto som si to užíval ako mi to chvíľa dovoľovala. Skurvene krátka chvíľa. To mi behalo hlavou. Hej! Kroť sa! Vrazil som si aby som tú chvíľu predĺžil. Ale ja som nevedel. Musel som stále poťahovať z toho horiaceho klinca do rakvy a vdychovať najkrajšiu

páľavu, aká jestvovala. Musel som. Jednu za druhou, dym za dymom. Ako otrok. Šťastný otrok v okovách dymu. Ak by som nefajčil, bez ľútosti by ma zastrelili ako Žida. Alebo v tomto prípade zapli plyn pod hrncom, v ktorom by som ležal s iným korením. Nahý ako Adam pred vyhnaním z raja. Fajčenie ma zachraňovalo. Dávalo mi krídla skoro ako Red Bull v reklame. Ale ja som v skutočnosti nikdy neodletel. Zostal som na mieste bez pohnutia. Jediné, čo sa nado mnou vznášalo, bola moja myseľ. Tá kurva s pásom cudnosti. Ešte stále je nedobytná. Alebo sa tak tvári, keď sa snažím ja? No možno, keď odídem, hneď volá číslam, ktoré čakajú za rohom na jej hovor. A už klopujú na dvere a surovo do nej vnikajú. Keď ja v tom čase možno spím. Je nedobytná. Ale len pre mňa. Usmieva sa na mňa, ale všetko je to len hlúpa maska. Ktorú si nasadí, keď ma vidí. A keď sa otočím, dvíha ruku do výšky so zaťatou päťou. Čo vlastne odo mňa chce? Netuším. Najskôr niečo, čo nikdy nemôžem splniť. Možno aby som prestal fajčiť. Aby som s tým skoncoval, lebo vtedy sa od nej odpútavam. Ale to nikdy neurobím. Kurva, že nie. Radšej si dolámem spodné rebrá a zahryznem do špičky penisu.

Ale teraz to bolo úplne iné. Teraz mi nič nevravela. Do ničoho šibalsky nenútila. Zrazu ako by ani nebola. Ale vedel som, že len tak neodíde. Veď je spojená s mojím chabým osudom. Vďaka nej viem, že existujem bez toho, aby mi to iní povedali. No teraz som sa vznášal. V objatí rakovinového dymu. Ten ma už nezabije. Už je neškodný ako dieťa s hračkou. Videl som svoje telo, ako sedí na tom chladnom

kameni, a pomaly vdychuje dym. Vyzeral som dobre. Až na búrľavú dieru v hlave. Ale inak som bol v pohode. Vznášal som sa a užíval si vlastný pocit. Tak tomuto sa šukačka nevyrovná. Pomyslel som si a vyfúkol dym do obrovského priestoru. Vôbec ma nič netrápilo. Problémy sa stratili, už nemali žiadnu váhu. Neboli ničím. A tak isto všetko vôkol. Existoval len úžasný pocit. „Do riti čo to je?“ Netušil som. Sú tie cigarety zázračné či čo? Majú v sebe niečo, čo obyčajné nie? Alebo je to len preto, že som kurva dávno nefajčil? Vôbec som netušil. Len som sa vznášal ako obláčik dymu nad telom. A keď som si myslel, že to už takto zostane navždy, že je to nastálo, ozval sa Miky. Vytrhol ma z toho ako ranný budík zo spánku.

„Mám tu pre vás niečo.“ Povedal a na stôl hodil sivé vrece. Bolo plné nejakých blbostí, ktoré ma ani trochu nezaujímali. Na vrchu sťažka zviazané lanom, aby sa obsah nevysypal. Bolo veľké asi ako veľká tekvicová hlava. A hýbalo sa. Až ma strhlo, keď sa pohlo. Niečo vo vnútri vreca žilo a prehadzovalo sa. Nemal som z toho dobrý pocit. Ani trochu. To bude zas nejaký prijebaný pekelný vynález, ktorý ma prinúti trpieť ešte viac. Do piče, nestačí vám, že mám dieru v hlave? Že ukrutná mučivá bolesť mi už nikdy nedá spať? Vy svine masochistické. Bodaj by ste skapali, tak aby vás už nikdy nebolo.

Mal som pocit, že sa to vrece každú chvíľu rozuzlí a z neho vyskočí nejaká ozrutná šabl'ozubá príšera s dlhým lepkavým jazykom, ktorým mi vycucne oči zaživa. Nechcem som si také predstavovať, ale

vedel som, že tu je možné všetko. A hlavne to zlé. Miky to vrece otočil na mňa aby som videl nápis na ňom. Stálo tam: Pamäť Jonathana Greena.

Ako prosím? Vypleštil som oči tak, že sa museli zaistiť lanom, aby nevyleteli von. Len sťažka som ich dostal dnu. Moc sa kĺžu. „Toto má akože kurva čo znamenať? To je čistý žart, nie?“ Cítil som sa vtedy ako Alenka v ríši divov, ktorá sa práve zmenšila. Vždy ma zaujímalo, prečo ju potom neukázali nahú. No porno to nebolo, tak asi preto.

„Je to naozaj vaša stratená pamäť, pán Jonathan.“

Klid'ák Miky, ako vždy. Presne tak si ho pamätám aj z hudobných klipov. Aspoň dúfam, že tomu tak bolo. Niekedy, ako by ani nehýbal perami. Možno rozpráva bruchom ako niektorí exoti. „Takže moja pamäť vravíš? Tá, čo sa vyliala na podlahu v mieste, kde som skončil? To je už aká blbosť.“

Bol som si istý, že je to nejaká hlúpa hra či trik. Nechce sa pekelníkom hodiť ma len tak nudne do kĺbka mŕtvych a tak mi dávajú veci, ktoré mi robia radosť. Aby mi ich neskôr mohli vziať a smiať sa na mojom nešťastí. Vy zaschnuté lastúry z mŕtveho mora. Kebyže sa dostanem k moci, spravil by som si z vás hranolky a hodil ich hladovým čertom. Kurva, že ja nebudem mať naozaj nikdy pokoj.

„Je to vskutku vaša pamäť. Ale máte pravdu. Naozaj vytekla, ako vravíte. Ale chcete vedieť ako sa to stalo? Viete kto vám to urobil?“

Do riti! Tak teraz ma dostal. To by som sa rád dozvedel, do piče. Mohol by som si tú sviňu, keď sem raz dorazí a je isté, že dorazí, nájsť, chytiť a mučiť až na večné veky vekov. Spravil by som si z neho opičku na obojku. Kokot vyjebaný. Za všetko môže on. „Jasné, že to chcem vedieť. Tak čo, nenapínaj ma už Miky lebo prasknem. Bol to Blb že? Mám pravdu však?“

„Nie!“

Mikyho chvíľka na posledné premyslenie. Alebo rozmýšľal ako to meno správne vysloviť. Ja viem, základná škola bola už dávno. „Boli ste to vy sám.“

Sánka sa mi neudržala na tvári a spadla až na podlahu. Koža v ústach sa mi roztiahla a vyschla ako studňa na Sahare. Ruky mi ovisli a obočie vyskočilo vysoko do vzduchu. Tam rozprestrelí svoje malé krídelka, ktoré až doteraz dobre skrývali, a snažili sa čo najdlhšie plachtiť. Celé by sa dalo nazvať takým typickým výrazom prekvapenia, ktoré mávajú záporné postavičky v animovaných filmoch od Disneyho. Ako kojot, čo naháňa pozemnú kukučku či Tom s Jerry. Vyzeral som ako oni dvaja dokopy. Ak by to niekto fotil, a som rád, že žiadny taký čert v blízkosti nebol, bol by som na prvej stránke miestnych pekelných

novín. Ak také vôbec existujú v tejto prdeli. Keď nie mal by som ten biznis rozbehnúť sám. Prvá fotka a hneď taký skvelý záber. To sa nestáva často.

Toto som si naozaj nemyslel. To by ma nenapadlo. Možno keby som to tlsté vrece mal v diere kam patrí, tak aj hej. Takže som sa zabil sám. To bol finálny verdikt poroty a ja s holou riťou som sa radšej posadil od hanby. A už ma aj zviazaného viezli do cely, kde na mňa čakal vypasený spoluväzeň so stiahnutými nohavicami a visiacou bakuľou. Že som nový, tak si ju natrel krémom.

„Čože? To snáď žartuješ.“

No Mikyho jasný výraz v tvári vravel jednoznačne áno. Bol to šok. Bol som v riti. Totálne. Som slaboch, to môžem o sebe hlasno povedať. Do riti! Ja, čo milujem život a všetky radosti v ňom. Sex, lásku, alkohol, cigarety a drogy. Kurva, samé povrchnosti. Nič hlbšie ma ani nenapadne? To som už naozaj hustá troska. Kopa špiny na smetisku, ktorá sa usmeje, keď zaprší. Je to na houby. „A ako sa to stalo? Vieš to?“

Miky kývol na súhlas a ja som sa posadil ako v kine do kresla. Mali premietiť starú klasiku. Film s názvom: Ako som si strelil do hlavy. Znie to veľmi zaujímavo. Podľa mňa to bude dobrá dráma, ale trochu sa bojím aby to nebola nakoniec komédia. Meno režiséra mi nič nehovorí a ani herci. Okrem jedného. Edward Norton. Má hrať mňa,

tak som zvedavý, ako to ten chlapík zvládol. Vzal som so sebou aj svoju najlepšiu partiu. Ľudí, s ktorými som spojený celým telom aj dušou. Je tu pedofil Miky alias Michael Jackson, Ďuri krátky chl p, Feri mrkvička, Andy tulipán a slečna Salma Hayek. Tá je pre mňa. Kvôli filmu si obliekla aj biely priesvitný overal, cez ktorý jej vidím komplet celé prsia. Malé bradavky na mňa žmurkajú a čakajú kedy ich obličem a vycucám. Nebojte sa, krásky moje. Po filme, nech skončí hocijako, ideme okamžite do mojej hotelovej izby a z úst vás už ani nepustím. Samozrejme len v momentoch, keď sa budem venovať vagíne. Tak sa všetci pekne posaďte, prestaňte sa hmýriť, chyťme sa za ruky ako na koncerte N-SYNC a pozerajme.

Premietač už totiž nasadil film a už to začína. „Stalo sa vám to celkom jednoducho. Boli ste hráč, pán Jonathan. Pochádzate z malého mestečka neďaleko Las Vegas. Od malička ste túžili odísť a vyhrať veľké peniaze v kasíne. To sa vám aj podarilo. Keď ste mali dvadsaťštyri, zobrali ste sa a odišli. So sto dolármi v deravom vrecku a elánom v duši ste vkročili do mesta Las Vegas a v tú noc ste svoj vklad niekoľkonásobne znásobili. Že ako? Asi veľké šťastie. Takto sa vám darilo skoro každú noc. Z jedného dňa na druhý ste mali všetko, po čom ste túžili. Peniaze, ženy, šťastie a majetok. Kúpili ste si niektoré kasína pre seba. Znie to neuveriteľne? Ale je to tak. Vtedy ste začali naozaj zarábať. Bol z vás boháč. Vyvážali ste sa v najdrahších autách, obklopený tými najkrajšími miestnymi ženami. Všetko vám vychádzalo. Mali ste podplatenú aj políciu, takže vám skoro nikto nič nemohol.

Potom ste začali brať drogy. Najprv ľahké, ako marihuanu a hašiš, potom tvrdsie. Kokaín, piko, LSD, extáza a nakoniec heroín.“

„Čože? To snáď nie!“ Vyštekol som ako rozzúrený vlčiak. Tomu som nechcel veriť.

„Môžete sa presvedčiť sami. Pozrite sa na svoje ruky.“ Ukázal na moju ruku a čakal.

Mám sa naozaj pozrieť? Bol som zvedavý, či tento všivák s maltou na tvári vraví pravdu. No netváril sa vôbec, že by si vymýšľal. Bol kľudný ako írske ovečky pasúce sa na zelenej lúke. Tak som si vyhrnul zababraný rukáv košele a mrkol sa na to vlastnými očami. Zbadal som ich hneď. Jasnú červenomodrú miesta po ihlách. Kurva, som feťák! To už je naozaj vrchol. Ako som si to mohol len urobiť? Naozaj nechápem. Nespoznávam samého seba. Mal som z toho dosť na hovno pocit. A nebolo tam málo vpichov. Bolo ich dosť. Jeden vedľa druhého. Niektoré až hnisavé a modrobordové ako na mŕtvole. Fuj! Bolo mi zo mňa zle. Že som si tieto sračky spôsobil sám, to by ma fakt nenapadlo. Nezaslúžim si za toto žiadnu milosť. Priznávam sa, milá porota. Kat, môžeš mi odňať hlavu. Dobrovoľne sa jej vzdávam. V ovzduší zasvišťala čepel sekery a o chvíľu už moja zakrvavená hlava letela vzduchom a skončila v pripravenom koši na odpadky. Potom, po predstavení, už len stará bezzubá upratovačka poumývala podlahu a vyniesla smeti. „Takže preto som sa zabil však?“

Prikývol. Zapálil som si ďalšiu cigaretu. Len ona ma môže teraz ukludniť. Dnes je toho na mňa už moc, priznávam. Beriem si dovolenku. Keď aj neplatenú, ale toto musím riadne predýchať.

„Mali ste všetko ale aj tak vám to nestačilo. Tak to väčšinou býva. Chceli ste viac. A heroín vám dával pocit, ktorý ste hľadali. Zrazu pre vás svet nejestvoval. Nikoho ste nemali rád, len drogu. Dokonca ani svoju ženu.“

„Ženu? Akú ženu?“ ďalšie prekvapenie. V tejto telenovele je už toho nejako moc, do riti. Až prihusto. Mali by sme skončiť s vysielaním. Aj tak to už pozerajú len vysušené babky.

„Zobrali ste si za nevestu miestnu striptérku z jedného baru. Mali ste veľkolepú svadbu so všetkým, čo k tomu patrí. A onedlho sa vám narodila dcérka. Nemala ani rok, keď ste si vystrelili mozog z hlavy.“

Kurva, ja kokot. Tak to je v piči. Čo teraz? Asi už nič. Toto som posral riadne. A do bodky. Ja som to tušil hneď od začiatku, že som to pojebal. Kde som mal hlavu? Žeby medzi stehnami nejakej kurvy? Či skôr niekde v oblakoch s drogou v žilách? Asi tak nejako. „A čo je s nimi teraz? Sú v poriadku?“ Mal som obavy či neskončili podobne ako ja. To by ma už vážne zaklincovalo k zemi.

„Sú v poriadku. Aj vaša žena, aj dcérka.“

Odlahlo mi. Padol mi taký veľký balvan zo srdca, že mi rozmliaždil vajcia na kašu. Ale len v predstavách. Som naozaj rád, že sa

moje predstavy nezhmotňujú. To by tu nastal iný harma-tanec. Hneď by sa toho chopil Tim Burton.

„Peňazí ste mali naozaj dosť. Takže sú zabezpečené na celý život. Samozrejme, že im chýbate. To je pochopiteľné. Ale myslím si osobne, že toto rýchlo pominie.“ Usmial sa kútikom úst. Vyzeral ako šašo na hlúpej detskej párty s balónikmi. Keby tu boli nejaké deti, už by ho vysmiali. Zaslúžil by si to. Pedofil skurvený s malým vtákom a bielym náterom.

„Načo narážaš Miky?“ Zapálil som si ďalšiu. Nevedel som s tým prestať. Ale ani som nechcel.

„Neboli ste dvakrát verný manžel, pán Jonathan. Skôr by som povedal, že ani trochu. Všade samé bokovky. Kurvy, striptérky, servírky, ženy z barov a kasín, pokladničky, hostesky, modelky, herečky, upratovačky a spoločničky. Myslím, že to je všetko.“

„Čo tým chceš povedať? Veď som mladý, tak si užívam.“ Bol som ranený. Hlboko ranený.

„Myslím, že ešte budete mať možnosť si užiť aj u nás.“

„Hej? Tak to ma zaujíma.“ Ktovie, ako to ten sráč myslí. Žeby mi naozaj dohodil nejakú kurvu? Ale prečo mne? Prečo nie aj ostatným? Ale čo, kašľať na tých hlupákov a to jedno hovno, čo žmurkalo. Seriem na nich. Ja si užijem za všetkých.

„V tú noc, keď ste svoj bohatý život ukončili, ste sa pohádali s manželkou. Na nejakej malichernosti, samozrejme. Vyšli ste do ulíc,

vyspali sa s nejakými náhodnými ženami a zavreli sa v kancelárii nad kasínom. Jedna dávka heroínu vám v tej chvíli nestačila. Nevedeli ste sa vôbec uvoľniť ako inokedy. Chceli ste vidieť svojich ružových zajačikov. Tých ste si samozrejme vymysleli.“

„Počkať, počkať. Ružových zajačikov? To kde sme v rozprávke od Walta Disneyho?“

„Nie, pán Jonathan. Vravím vám pravdu. Naozaj ste si po dávkach heroínu vymysleli ružových zajačikov. Niečo ako králikov, len v ružovom šate.“

Takže ružovú vravíš čo? Ty buzna smradľavá. Na toto ti neskočím. Žiadny ružový zajačikovia neboli a nebudú. Tú ružovú si si vymyslel sám. Lenže kamoško, trafil si vedľa. Ružovú nenávidím. Už od detstva. A na to si, kurva, dobre pamätám, lebo ju nosila neustále moja teta. A tá mi bola odporná. Takže Miky, zavri si tú vybielenú papuľu a vráť sa medzi opice, odkiaľ si prišiel. Už ťa čakajú s banánmi. „No to sa mi vôbec nezdá.“

„Ružoví zajačikovia boli pre vás bytosti, ktoré ste si podvedome pod vplyvom drogy vytvorili. Prinášali vám dobrú náladu, taký pokoj v duši.“

„Ale piču! Neverím ti ani slovo.“

„Tej noci ste si pichli hneď dve dávky za sebou aby sa zajačikovia čím skôr ukázali. Aj sa ukázali. Prihopsali k vašim nohám odniekiaľ z tmy.“

Sedeli ste na podlahe, opretý o stenu a vítali ich so širokým úsmevom. Ale tej noci vám nepriniesli pokoj ako obyčajne. Priniesli vám zbraň. Jeden zajačik prihopsal s pištoľou kalibru 45 v labkách, a podal vám ju. Verili ste im, že vám prinášajú pokoj a aj preto ste to bez váhania spravili. Boli ste otupený drogou, a tá vás ovládla. Mysleli ste si, že vám naznačujú, že potom budete mať už pokoj naveky. Žiaľ, nestalo sa. Samovrahovia nemajú miesto v nebi. Pre nich je brána stále zavretá. Mali ste moc, uznávali vás ako vplyvného a bohatého človeka. Mali ste krásnu rodinku a šťastie. Mali ste všetko a predsa ste to urobili. Vymaľovali ste bielu stenu v kancelárii vašim rozprskaným mozgom.“

„No do riti. To je sila.“

„Ale viete čo je na tom všetkom najzaujímavejšie, pán Jonathan?“

„Hm. Netuším. To, že som si pred tým nezapálil cigaretu?“

„Nie. Že po prvom výstrele ste hneď nezomreli. Alebo by som skôr povedal, že ste žili. No dokončila to za vás vaša milujúca manželka.“

„Ako prosím? To je už naozaj žart.“

Myslím si, že tejto trápnej a hlúpej komédie už bolo dosť. Je na čase pustiť titulky a zhasnúť svetlá. Ľudia choďte domov do riti, nie sme už na vás zvedaví. A očistite si po sebe zasrané sedadlá, lebo inak vás vyhadzovač Jany, poskladá do zápalkovej krabičky a odošle na mesiac. Bol som z toho všetkého už riadne paf.

„Vaša žena v tej chvíli vstúpila do kancelárie. Najprv sa strašne rozplakala, keď vás zazrela. Chvíľami sa aj rozhodovala, či vám pomôcť a zavolať sanitku, no potom si spomenula na vaše nevery. Hnev v nej prerastal a ľútosť sa vytrácala. Vzala vašu zbraň a strelila vás do tej istej diery na hlave, ešte trikrát. To preto tá veľká diera a žiadna pamäť.“ Miky si po vyčerpávajúcej výpovede vydýchol.

„Do prdele. Tá kurva jedna. A teraz si užíva moje peniaze. Mrcha jedna. Človek jej všetko dá. Aj modré z neba, nakreslené na papieri, aj tvrdý kolík do zadku, a ona sa mi takto svinsky odplatí.“

Nech zdochne tam, kde je. A potom, keď sem raz dorazí, ju privítam s reťazami a bičom. Tá bude kričať.

„Dúfam, že jej to nezazlievate, pán Jonathan. Veď ste jej celý čas ubližovali. A aj tak, keby to neurobila, by ste to najskôr neprežili. Len urýchlila začaté.“

V tomto smere mal Miky pravdu. To musím uznať. Ja som si to sám spackal. Nie ona. Takže teraz budem zato všetko trpieť. No nádhera! Vždy som chcel byť správcom väznice v pekle. Už ako dieťa som sa tak hrával. Ale aj tak je to kurva. „Myslím, že som sa s tým zmieril.“

„To rád počujem. Takže môžeme prejsť k najdôležitejšej veci, kvôli ktorej ste tu. Všetko, čo som vám vyrozprával o vašom živote, je tuná. V tomto vreci s vašimi spomienkami.“ Vrece sa zatriaslo, ako by vedelo, že sa hovorí o ňom. Celkom rozumné vrece.

„To všetko môžete mať a plus ešte niečo k tomu, keď budete pracovať pre nás.“

„Pre vás? Pre koho vás? To je tu vás viacej? Sú tu ďalší teplý satani ako ty Miky?“ Už som fajčil ako Turek. Dokonca aj lepšie. Turka by som mojím dnešným výkonom zahanbil a odišiel by so sklopenými ušami nazad na transport do vlasti. Čurák prefajčený.

„Hehe. Vidíte práve preto aký ste, vám chceme dať dobrý job. Ale viac vám poviem až na mieste.“

Vtom vstal z kresla a luskol prstami a my sme sa ocitli ako zázrakom niekde vonku. Fúkal vietor a odvšadiaľ sa ozýval nárek mŕtvych. Samý krik a hluk. Ľudia pobehovali hore a dolu po kamenistých kopcoch a snažili sa skryť pred ozrutnými trolmi, ktorý ich s bičmi naháňali. Biče boli ohnivé samozrejme, veď čo by to bolo za peklo. Vietor fúkal zakaždým z inej strany, akoby tu neplatila fyzika. Bol na pocit teplý a celkom príjemný. Keby bol studený asi by som sa aj zľakol. My s Mikym sme sa ocitli na vrchole jedného kopca a pred nami sa rozprestieral obrovský prístav. Áno, presne tak. Prístav v pekle. Dobré, čo? Sám som bol z toho užasnutý. Pán prsteňov by sa mohol strčiť do riti oproti tomuto veľkolepému divadlu. Prístav bol tak

obrovský, že aj keď som ostril, mojimi nasračku slabými očami, nedoviedel som na jeho začiatok či koniec. Voda v prístave vrela, tak ako tomu bolo aj pri Niagarských vodopádoch. Niektorí jedinci, ktorým sa podarilo ujsť pred trolmi, naskákali do tej horúcej vody. Šialení blázni bez rozumu. Uvarili sa ako kurence.

Ešte vykostiť a môže sa podávať na stôl. Tých ostatných chytali a vo veľkých kovových klietkach vliekli na lode. Tankery, pirátske lode, ponorky, plachetnice, výletné lode, ropné lode, to všetko tu bolo a rozprestieralo sa na celom prístave. Lode prichádzali a odchádzali s naloženými ľuďmi na palube. Netušil som, kam ich odvážali, ale celé mi to pripomínalo obchod s bielym mäsom. No moc ma to ani nezaujímalo. Ja som sa bavil na ich nešťastí. Všetci do jedného to boli úbohé stratené duše bez nádeje. Fazuľový prívarok mi bol bližší ako oni. Tu na tomto mieste sa zdalo, že peklo nemá konca. Niečo ako druhá strana zemegule. Nikto nevedel, kam až siaha.

„Úžasné však?“ Spýtal sa ma Miky s rukami vo vreckách priliehavých čiernych džínsov. Vyzeral úplne groteskne. Ja som stále ešte nechápal, ako sa sem dostal. Ale tak každá blbosť má svoju chybičku krásy. A peklo nie je výnimkou. Tak aspoň máme smiešneho maskota, keď už budem členom aj ja.

„Tak tomuto tu chceme aby ste velili vy, pán Jonathan.“

„No vyzerá to lákavo. Ale čo bude mojou úlohou?“

„Nič. Len dozrieť na tento malý chaos. Je to veľmi jednoduché a zvládol by to každý inteligentný jedinec. Prakticky je všetko zariadené. O všetko sme sa už postarali. Vy len dozriete, aby všetko šlapalo podľa systému. A ten sa dozviete čoskoro.“

Znelo to naozaj jednoducho, ale čakal som na háčik. Nie ten rybársky s kukuricou či červíkom na konci, ale v systéme. Všetko má svoj háčik. Tak kde je ten náš? Alebo, že by to bolo naozaj tak kurva dobré? Kebyže som dieťa a podajú mi cukrík, vezmem si ho bez rozmýšľania. Aj keby ma mali uniesť v čiernej dodávke za hranice a predať na orgány. Tie idú stále na dračku. No v tomto prípade som musel uvažovať. Aj tým málom, čo mi zostalo po guľkách od mojej milovanej ženy. Mrcha jedna. Ale tak stratiť som už nemal čo. Život som už prehral sám so sebou, a keď stretnem tých ružových zajačikov, čo mi podali zbraň, kastrácia bude len prvým bodom programu.

„Vezmem to.“ Usmial som sa, no v tieni obrovských plameňov, ktoré spaľovali pekelnú krajinu, to vyzeralo ako diabolský úškrn. A možno aj mal byť. Miky sa usmial tiež a znovu luskol prstami. Tentokrát sme sa ocitli v peknej veľkej kancelárii. Všetko tomu nasvedčovalo. Borovicový stôl, kožené kreslo, hromada kníh na policiach a obrazy od diabolských autorov na stenách. Kancelária akoby vystrihnutá z módneho časopisu pre fajšmekrov. Čiže pre mňa.

Cez obrovské okná a terasu sme mali výhľad na celý prístav, len teraz z inej strany. Len nárek sa nemenil za žiadnych okolností. Bol stále rovnako intenzívny. Kancelária bola postavená v jednej z výškových budov pri prístave. Vysoko nad všetkým. Do toho momentu pre mňa ešte neznámym miestom.

„Tak toto bude vaše pôsobisko. Len pracovne myslím. Automaticky dostávate aj dom a auto na pekelnom Broadwayi.“

„No super. To si ma potešilo.“ Nasledoval široký úsmev ako z akčných trhákov. Ten som mal nacvičený vopred.

„Tu je zmluva, ktorú treba podpísať. Sú to samé formality a veci, ktoré som vám už povedal. Stačí už len váš podpis.“

Položil zväzok papierov na stôl a ja som ich samozrejme bez váhania podpísal. Bolo mi jedno, čo sa tam píše. Tie hovná ma nezaujímali. Určite to stálo za to všetko, čo som hneď dostal v základnom balíčku. Mal som z toho kurva dobrý pocit. Ten pocit som nemal už dávno. Bolo načas. Veď som patril k elite. Tam bolo moje miesto.

„Je nás tu 665 členov v rade. V takých istých pozíciách ako sme aj my dvaja. Každý zodpovedá za iný rezort. Máme tu bankovníctvo, finančníctvo, zdravotníctvo, služby, obchody, vládu a tak ďalej. Všetko ako tam hore. Posledným členom, 666-tým, je náš najvyšší vládca, sám Diabol. On to tu všetko založil, ale to iste vieš. To on je v skutočnosti

pravý a nefalšovaný Satan. Ale jeho nikto z nás ešte nevidel. Takže si nerob nádeje.“

Hm, takže takto. Takže aj Miky je malá ryba v skutočnosti. Dobré vedieť. Veď teraz, keď mám toto cool miesto, môžem hocičo. A možno sa aj vydriapať na vrchol k tomu červenému buzerantovi a rozmlátiť mu hlavu o stôl. Veď počkaj, ty smrad. Ešte príde deň, keď za všetko zaplatíš. Ha!

Posadil som sa za svoj stôl a vzal si ďalšiu cigaretu. O chvíľu nato obláčiky dymu zaplňali pomaly miestnosť. Vtom sa otvorili dvere a dnu vstúpila úplne nahá žena, černoška. Veľké prsia jej skackali pri sexi chôdzi. Usmievala sa ako pred orgazmom a podišla ku stolu. V ruke držala tácku a na nej hrnček horúcej kávy. Položila ho na stôl, hneď vedľa vrečka spomienok, ktorý som dostal do daru. Káva nádherne rozvoniavala v miestnosti.

„Toto je vaša osobná asistentka Emma. Je vám plne k službám.“

Emma mykla bokmi v pomalom sexi tanci. Moje oči spočinuli na jej oholených pyskoch a plne k službám. Môj vztýčený penis kričal tiež hlasité áno. Emma mala samozrejme malé rožky na hlave ako každá iná diablica v pekle. To mi vôbec neprekážalo. Bez slova si kľakla pod stôl a rozopla mi zips v rozkroku. O chvíľu už cmúľala môjho jednookého hada ako lízanku. Bol to slasťný pocit, na ktorý som dlho čakal.

Konečne! Vravel som si opakovane v sebe. Odpil som si z kávy a vravím:
„Do hajzlu Miky, uvedom si, že keď si nervózny, stojíš za prd.“

Miky stál bez pohnutia a prehovoril svojím typickým spôsobom bez toho, že by pohol perami. „To tu budete fajčiť celý čas?“ Spýtal sa úzkostlivo. Pozrel som sa na balíček cigariet, z ktorých neubudla ani len cigaretka.

„Áno.“ Usmial som sa a vyfúkol som ďalší obláčik dymu.